

கேட்டி சாயம்! உயர்ந்த உடை!! விலை நாயம்!!!

உயர்தரமான பம்பாய் கேட்டிச் சாயமுள்ள

கலர் புடவைகள்

இவைகள் தினந்தோறும் தோய்த்து அணியத் தக்கவை. கெம்புரோஸ், ஆரஞ்சு, பச்சை, சாக்லேட் நிறங்களில் கிடைக்கும். பெண்மணிகளைத் திருப்திப்படுத்த பளபளப்பும் வசீகரத்தோற்றமும் கொண்ட இவ்வாடைகளை வாங்குதலே சரி.

அளவு 18x2½ முழங்கள்.

முதல் ரகம் விலை ரூ. 5-0-0 இவது ரகம் ரூ. 4-0-0 பூக்கொடிக்கார நெய்த முந்தானையில் பூவேலை செய்திருக்கும் உருப்படி 1-க்கு ரூ. 1-8-0 அதிகம்.

ஜர்மன் சில்க் புடவைகள்

சாதா: மயில் கழுத்த, பொன் வணிகி, மேகவர்ணம், மாந்துளிர், பச்சை, அரக்கு, ஒருபு முதலிய ஏல்லாக்கீஸர்களிலும் கிடைக்கும். பெங்களூர் முந்தானி போட்டது. கலர் கெடாதது. மனோகரமான மழமழப்பு. பளபளப்பு மாறாதது. ரம்மியமான தோற்றமுள்ளது. நேர்த்தியான நெசவு கொண்டது. நீடித்த கிழிப்பு. உறுதியானது.

18x2½ முழங்கள் விலை ரூ. 11-0-0

ரவிக்கை துண்டு 1-க்கு 0-11-0

கோட்டடி: கராகளில் பேட்டு வைத்து உடலில் பவழக் கொடி, தந்திக் கம்பி, மல்லி தர்பார் முதலிய திணுககள்.

18x2½ விலை ரூ. 11-4-0

ரவிக்கை 1 முழம் 0-12-0

மேற்படி பிளான், கோட்டடி திணுகளில் ருத்திராஷ்டப் பேட்டு வைத்து தலப்பிலும் ஜரிக்கை (கருக்காதது) வேலை செய்ய உருப்படி 1-க்கு 3-0-0 அதிகம்.

குறிப்பு:—உத்தம உடைகளுக்கு உத்தரவாதம். ஆகவே எல்லா சர்க்களை இங்கேயே வாங்குங்கள். ஆட்டருடன் சால் பங்கு முன் பணமனுப்புக. தபாற்கூலி வேறு.

ஒரே சமயத்தில் 100 ரூபாய் சாக்கு வாங்குபவற்கு 1 ரூபாய்க்கு 0-1-6 வீதம் குறைக்கப்படும்.

ஸ்டீட்டி நெசவுச் சாலை,

ஏஜண்டுகள்
தேவை.

65, அராமணக்கார வீதி,

ஜி. டி. சேன்னை

சாருலோசலை

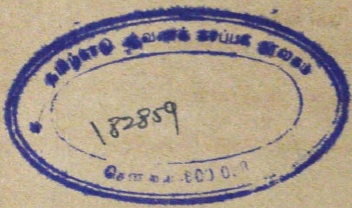

வை. மு. கோதையசி அம்மாள்
எழுதியது.

பிரசுராலயம் :
“ஜகன்மோசினி” ஆபீஸ்,
26, தேரடித்தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

காபிரைட்]

செ
182859
19.69

உ
ஸ்ரீ
சாருலோசன

வாணி துதி

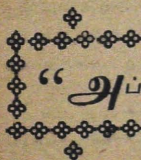
கலைமக ளேயுன் கழன்மலர் போற்றி
சாரு லோசன சீருட னிலக
அருள்புரிந் திவோய் அன்பருந் தாயே.

விராபகர் துதி

விக்சினேச வரனே விக்சினயின்றிச்
சிறியவிந்நூலைச் சிறப்புறச் செய்வாய்.

1—வது அதிகாரம்.

களங்கமற்ற காதலின் தெளிந்த ஊற்று

“அப்பா சாருஹாலா! உனக்கு நான் சொல்லும்
மொழிகளில் ஒன்றும் செவியில் எட்டவில்லையா!
உன்னிடப்படியே நீ இதுபரியந்தம் நடக்கும்படி
உன்னை நாங்கள் விட்டுவிட்டோம். அப்படியே நடந்து வருகிறாய்;
எங்கள் இஷ்டத்தை நீ அனுசரிக்காமலிருக்கிறாய்; நீ இப்படி யிருந்
தால் எங்களால் என்ன செய்ய முடியும்? பெற்ற அன்னையென்ற
நினைவும், அன்பும் உன் மனத்தில் இன்னும் எழவில்லையா! அப்பா,
சாருஹாலா! கையிலுள்ள புத்தகத்தை இப்படி வைத்துவிட்டு
எனது சொல்லைச் சந்துக்கவனித்து இதற்கு பதிலளி” என்று வெகு
பக்தத்துடனும் அன்பு ததும்பிய பார்வையுடனும் நடுத்தர வய

துடைய ஓர் மாது ஒரு வீட்டில் தனக்கெதிரில் சாய்மான நாற்காலி யொன்றில் சாய்ந்தவண்ணம் கையில் ஓர் புத்தகத்தைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு சுந்தர ரூபனிடம் சொன்னாள்.

இதைக்கேட்ட வாலிபன் சிறுகதைபுரிந்த முகத்துடன் பேசத் தொடங்கி அவளை நோக்கி, “அம்மா! தங்களுடைய இஷ்டத்திற்கு மாறாக யான் எதுவும் செய்திலனே; நம்முடைய தற்போதிய நிலைமையை உத்தேசித்தே நான் இதுபரியந்தம் தங்கள் சொல்லை மறுத்து வந்தேன்; இப்போது பரீட்சையும் முடிந்தது. இனி பொழுது போக்குவதற்குரிய வழியொன்றைச் செய்துகொண்டு பிறகு தங்களிடம் படி விவாகம் செய்துகொள்கிறேன். ஆனால் யான் விரும்பும் ஜெயமணியை நீங்கள் எனக்கு விவாகம் செய்துவைப்ப தாயிருந்தால் இப்போதே செய்துகொள்ளுகிறேன்; அந்த விஷயத்தில் தந்தையும் நீங்களும் யோசனைசெய்து முடிவு கூறுங்கள்; பின்னர் யான் பதில் விளம்புகின்றேன்; என் விருப்பத்தை நான் தம்மிடம் பன்முறைகளில் சொல்லி யிருக்கின்றேன். மீண்டும் இன்றும் சொல்லிவிட்டேன்; அந்தப் பெண்ணை விவாகம் செய்விக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள். மனமொத்த காதலுடன் விரும்பி மணம் செய்வதே சிறந்ததாம். பலாத்காரமாக மணம் செய்வது தகாது. அப்படிச் செய்வது எப்படி யிருக்குமெனில் வேண்டுமென்றே ஒரு வளைக் குளத்தில் தள்ளிக் கொலைபுரிவது போலாகும். இதைப்பற்றி மீண்டும் மீண்டும் என்னைக் கேட்காதீர்கள்” என்று முடிவாகக் கூறி விட்டான்.

இதைக்கேட்ட மீனும்பாள் என்ற அம்மடந்தையின் முகத்தில் ஒருவிதமான வெறுப்பும், கோபமும் ஒன்றுகூடி ஜ்வலிக்க வாரம் பித்தன. அவள் சற்று அதிகாரமான தோரணையுடன் பேசத் தொடங்கி, “அடேய்! மைந்தா! தாய்சொல் துறந்தால் வாசகமில்லை என்ற நீதியை மறந்தனை போலும்; ஜெயமணியின் ரூபத்தைக் கண்டு மோகித்து அவளை மணக்க வேண்டுமென்று நீ விரும்புவது வெகு அழகாக விருக்கின்றது! அவள் குடும்பத்தார்களுக்கும், நமக்கும் உள்ள வித்தியாசங்களையும், மனஸ்தாபத்தையும் நீ கவனிக்காம

விருக்கிராய்; எட்டுக் தூட்டியும் போட்டை நாயும் என்பதற்கிணங்க அவர்களுக்கு வசவசவென்று வீடெல்லாம் குழந்தைகள். அவர்களுக்குத் தங்கள் குழந்தைகளைப் போஷிக்கவும் தங்கள் பசிபாறவுமே வக்கில்லாமல் திண்டாடுகின்றார்கள். இத்தகைய பிஷாதிக்காரிகளின் சம்பந்தத்தை லக்ஷாதிபதிகளாகிய நாம் செய்தால் நம்மைக் கண்டோர் எள்ளி நகையாடாதிருப்பார்களா! மேலும் அந்தப் பெண்ணின் தாயார் ஒரே பிடிவாதமாக நம்மீது பகைமை கொண்டு இன்னமும் திட்டிய வண்ணமாக விருக்கின்றனளாமே! அவர்களை நாம் என்ன செய்தோம்? அவள் ஏன் நம்மீது கடும்பகை கொள்ளவேண்டும்?" என்றாள்.

சாருஹாஸன்:—“அம்மா! நீ சொல்லும் இந்த வார்த்தையை நான் சிறிதும் நம்பமாட்டேன். அந்த அம்மாள் திட்டியதாக உனக்கு குண்டுணி கலகக்காரப் புண்ணியவான்கள் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அந்த அம்மாள் அப்படித் திட்டிபவரல்லர்; அதை யான் அறிவேன். நான் சென்ற வாரத்தில்கூட அந்த அம்மாளைக் கோயிலில் சந்தித்தேன். அவர்கள், ‘நமது காலகதி இவ்விதமாகி விட்டதே!’ என்று எண்ணி விசுனித்தார்கள். சொல்வோர் பேச்சைத் தாங்கள் சிறிதும் நம்பவே கூடாது. கலகக்காரப் பாவிகளுக்கு வேறு வேலையே கிடையாது. ஒரு கூட்டத்தாருக்குள் விரோதத்தை வளரச்செய்து சண்டை என்னும் தீயை மூட்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கும் வழக்கமே அவர்களுடையது. அவர்கள் உங்களிடத்தில் சினேகம் செய்துகொண்டு வெகு அன்புடையவர்கள் போல அபிரயித்து, எத்தகைய கண்மனமும் கசிந்துருகும் வண்ணம் வினயமாகப் பேசித் தாங்கள் ஒருவித கெடுதலான எண்ணமும் கொண்டிராத பரம சாதுக்கள்போல நடித்து நிரம்பவும் பக்குவமாக உங்களிடமிருந்து வார்த்தைகளை வாங்கிக்கொண்டு உங்களுக்கு விரோதமானவர்களிடத்தில் தாங்கள் கூறுதவற்றை பெல்லாம் கூறியதாக மொழிந்து, எரியும் கொள்ளியை ஏறத்தள்ளுவது போல விரோதத்தை விருத்தியாக்கிவிட்டு, அவர்களிடமிருந்து அப்போது வரும் வார்த்தைகளை வாங்கி மூட்டை கட்டிக்கொண்டு வந்து அந்தக் கலகமூட்டையை இங்கும் அவிழ்த்துவிட்டு உங்கள் மனத்

தைக் கலக்கி வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள். இந்த வம்புக்காரர்களுடைய நேசத்தை நம்பிப் பலர் மோசம் போவதை நாம் மனது அனுபவபூர்வமாகக் கண்டறிந்து கொண்டிருக்கிறோம்; அப்படியிருந்தும் நீங்கள் அவர்கள் பேச்சை நம்புவது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. இரண்டிடங்களிலும் கலகத்தை மூட்டி மனஸ்தாபத்தை யூட்டி விரோதத்தைப்பூட்டி, இருதரத்தாரின் மனத்தையும் வாட்டித் தமது இயற்கையைக்காட்டித் தங்கள் குண்டுணிக் கலக அம்பை நாட்டி, வாயை நீட்டி, வம்புகூட்டிப் பேசும் கூட்டத்தவரின் ஈட்டி போன்ற மொழிகளைத் தாங்கள் சற்றும் நம்பவேண்டாம். இரண்டிடங்களிலும் தமக்கு ஏதோ ஆகவேண்டிய சுயநலங்களை உத்தேசித்து இவ்விதம் தாளம்போட்டுத் தமது வேலையை முடித்துக் கொள்ளும் குள்ளநரித் தந்திரப் பேர்வழிகளும் சிலருண்டு. ஒற்றுமையுடனிருக்கும் இருவரைப் பார்த்துப் பொறுமைகொண்டு “ஆகா! இவர்கள் இத்தகைய ஒற்றுமையுடனிருக்கின்றார்களே! இவர்களைக் கலைத்துவிடவேண்டும்” என்று அவர்களுக்குள் மித்திர பேதல் செய்து அவர்கள் சினேகத்திற்கு வேர்ப்புழுவா யிருப்போரும் சிலர் உண்டு. அன்னியோன்னிய பாவமாக விருக்கும் இருவரில் ஒருவரிடம் தங்களுக்கு ஏதோ மனஸ்தாபம் நேரிட்டுவிடுமாயின் அவர்கள் மீதுள்ள கூடாத்திரத்தினால் அவர்களுக்கு வேண்டிய மற்ற எல்லோரிடமும் இல்லாத பொல்லாத அநியாயக் கதைகளை உண்மைபோலக் கூறிக் கலகத்தை விளைவித்து அவர்களையும் விரோதிகளாக்கிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கும் கபடிகள் சிலரும் உண்டு. நாம் ஒருவரிடம் ஏதோ ஒரு காரியத்தை எதிர்பார்த்து அக்காரியம் ஜெபமடையாதுபோய், அவமானமும் ஏமாற்றமும் அடைந்துவிட்டால் அவர்களிடம் தீராத பகைகொண்டு அவர்களையும் எவ்விதத்திலேனும் அவமானமுறச் செய்யவேண்டுமென்ற ஆத்திரமும் பொறுமையும் மனத்தில் கொண்டு அவர்களுக்கு வேண்டிய மற்றவர்களிடம் சென்று அவர்களை மேற்கூறியவர்கள் திட்டியதாகவும், தூஷித்ததாகவும் சொல்லிக் கலகத்தீ மூட்டும் பாணங்களைத் தொடுத்து அவர்களின் மனத்தைக் கெடுத்துவிட்டுச் சமயம் வாய்க்கும்போது அவர்களுக்கு அவமானமுண்டாகும்படி செய்து மகிழ்ந்து ஆரவாரிக்கும் அபோக்கியர்களும் சிலருண்டு. இவ்

விதமே கலகவேலி கட்டிப் பகைமைப் பயிரை வளர்க்கும் பாபிகள் அநந்தம்பேர்களுண்டு. உலகம் பலவிதம். எந்த விஷயத்திலும் தமது சொந்த மதியுடன் நியாய அநியாயங்களை யுணர்ந்து மனச் சாஷிக்கு விரோதமின்றி நன்மார்க்கத்தில் செல்வதே நலமாகும். வேண்டுமென்று சொல்வோருடைய வார்த்தையைக் கேட்கலாகாது. அம்மா! உங்களிடம் அவர்களைப்பற்றிக் கூறிய மனிதர்கள், அவர்களிடம் உங்களைப் பற்றி எத்தனையோ விஷயங்களைக் கொட்டி அளந்திருப்பார்கள்; — அளந்துகொண்டிருப்பார்கள் — மேலும் அளப்பார்கள்; இதைப்பற்றிச் சற்று யோசித்தால் உங்களுக்கு உண்மை விளங்கிவிடும். திடீரென்று மூன்றாவது மனிதர்கள் நம்மிடம் வந்து பிறருடைய வார்த்தைகளை எடுத்து எப்போது பேசுகிறார்களோ அப்போதே அவர்கள் பிறரிடத்திலும் நம்மைப்பற்றி பேசுவார்கள் என்பதை நாம் உடனே தீர்மானிக்கவேண்டும்; 'அவர்கள் அப்படிச் சொன்னார்கள், இவர்கள் இப்படிக் கேட்டார்கள்' என்று கலகக்காரர் சொல்லும் வார்த்தைகளை இனிமேல் நீங்கள் நம்பாதீர்கள். உங்கள் மனச்சாஷிக்கு விரோதமின்றி நடந்துகொள்ளுங்கள்; அதுதான் சாலவும் மேன்மையானது; நான் ஐயமணியை அடைய விரும்புவதில் உங்களுக்கும் சம்மத மிருப்பின் நீங்கள் அதில் பிரவேசியுங்கள்; இல்லையேல் அவர்களுடைய வார்த்தையை அடியோடு விட்டுவிடுங்கள்; நேரமாயிற்று; ; நான் சற்று வெளியில் சென்று வருகிறேன்." என்று கூறிக்கொண்டே எழுந்து சட்டையணிந்துகொண்டு, கையில் வழுவழுப்பான பிரம்பு ஒன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு, அழகிய தங்க பிரேம் போட்ட மூக்குக்கண்ணாடியை அணிந்து, வில்கு உருமாலைத் தரித்து வெகு ஓய் யாரமாக நடந்து விதியை அடைந்து நேரே பீச்சுக்குச் சென்று சற்று நேரம் உலாவி விட்டுத் திரும்பினான். அப்படித்திரும்பி வரும்போது தனது ஆருயிர்க் காதலி ஜெயமணி வசிக்கும் தெருவழியாகவே வந்தான். அப்போது அவளுடைய வீட்டிற்குச் செல்லவேண்டுமென்ற அவா மிகுதியாகத் தோன்றி அவன் மனத்தை வாதினைப்படுத்திற்று, அதனால் அவன் நேரே தடதடவென்று அவ்வீட்டினுள் நுழைந்து முதல்கட்டை படைந்து ரகுநாதா! என்று ஒருவனை அழைத்தான்.

அக்குரலைக் கேட்டுச் சுமார் 10 வயதுடைய பாலகன் ஒரு

வன் ஓடிவந்து, “வாருங்கள் மாமா! உட்காருங்கள். அம்மா, அக்கா, கிருஷ்ணன் ஆகிய எல்லோரும் கோயிலுக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள்; சீக்கிரத்தில் வந்துவிடுவார்கள். ஏது தாங்கள் இங்கு வருவதையும் விட்டுவிட்டீர்கள்? எங்கையெல்லாம் மறந்துவிட்டீர்களே! தினந்தோறும் பலதடவைகளில் அக்கா உங்களை நினைத்து நினைத்து உங்கள் பேச்சையே பேசிக்கொண்டிருக்கிறாள்; ‘மாமா இவ்விதம் பேசுவார்; மாமா இவ்விதம் செய்வார்; மாமா இவ்வாறு சொன்னார்’. என்று சதா சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிறாள்; நீங்கள் பிச்சுக்குப் போயிருந்தீர்களா மாமா!” என்றான்.

சாருஹாஸன்:—நான் பிச்சுக்குத்தான் சென்றிருந்தேன். வரும் வழியில் உங்கள் வீடு எதிர்ப்பட்டதால் உங்களைப் பார்த்து விட்டுப் போகலாம் என்று எண்ணி இங்கு வந்தேன்; அம்மா முதலியவர்கள் வருவதற்கு வெகு நேரம் செல்லுமோ?

ரகுநாதன்:—இல்லை. இல்லை. அவர்கள் சீக்கிரமே வந்துவிடுவார்கள்; இருங்கள், போகலாம்.

சாரு:—என்னால் உன் படிப்புக்குத் தடை ஏற்படுகின்றது. நான் இன்னொரு சமயம் வருகிறேன். நீ சென்று படிப்பதைக் கவனி.

ரகு:—“மாமா! நீங்கள் வருவதே அபூர்வமாக விருக்கின்றது. அங்ஙன மிருக்கையில் தாங்கள் இவ்விடம் வந்தும் அம்மா, அக்கா, முதலியோரைப் பார்க்காது சென்று விட்டால் அவர்கள் கோபித்துக் கொள்வார்கள். நீங்கள் இவ்விடத்திலேயே சற்று உட்கார்ந்திருங்கள்; நான் உள்ளே சென்று படிக்கின்றேன்” என்று கூறிக்கொண்டே உள்ளே சென்று படிக்கலானான்.

தனிமையில் உட்கார்ந்திருந்த சாருஹாஸனுடைய மனம் (லைஸென்ஸ்) உத்திரவுச் சீட்டு இல்லாமலே பற்பல இடங்களுக்கெல்லாம் சென்று உலாவி வரத் தலைப்பட்டது; பலவிதமான யோசனைகளில் அவன் மனம் நிரம்பவும் ஊக்கத்துடன் புருந்து ஒரு நிலைப்படாது அபாரமான கிளர்ச்சிகளுக்கிடையில் சிக்கி ஊசலாடித்

கொண்டிருந்தது. அவன் இவ்வாறு மனத்தைச் சிதற விட்டு விழியை வீதிப் பக்க முள்ள வழியில், ஒரே நிலையாகப் பதித்து விட்டது போலச் செலுத்தி அத் திக்கையே மிக்க அக்கரையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அத்தருணம் அவனுடைய விழிகளுக்குப் பெருங் களிப்புண்டாகவும், மனத்திற்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அதிகரிக்கவும், ஜெயமணி, தன் காற் சிலம்பொலி “கலீர்! கலீர்!” என்று ஒலிக்க, ஆடும் மயிலின் அற்புதத் தோற்றம் போல நடந்து அவ்விடம் வந்தாள். அவ்வாறு வந்தவள் அங்கு வீற்றிருக்கும் சாருஹாஸனைக் கண்டு, கட்டிலடங்காத பரமாச்சரிய மடைந்து, புன்னகையுடன் அவனெதிரில் சென்று, “ஏதேது! இன்று பெருத்த மழை வரும்! வானத்தில் இடி இடிப்பது போல சப்தமும் கேட்கின்றது! மின்னலும் மின்னுகின்றது! மழை நிச்சயமாக வந்துவிடும்” என்று கூறிக்கொண்டே சாருஹாஸனின் எதிரில் வந்து பதுமை போல நின்றாள்.

சாரு:—“உம் என்னைப் போன்ற அதிர்ஷ்ட ஹீனன் இந்த ஜகத்தில் அகப்படுவதும் அரிது; சீச்சி! நாம் என்ன பாபப் பிறவி எடுத்தோம்; ஐயோ! சாஷாத் ஸ்ரீ மகா லக்ஷ்மியின் எழிலல்லவோ இவளிடம் குடி கொண்டிருக்கின்றது; ஆகா! அழகே உருக்கொண்ட இவளுடைய ரூபத்திற்குத் தகுந்தபடி உயரிய குணமும், அக் குணத்திற்கு ஏற்ற புத்தி சாமர்த்தியமும், அந்த சாமர்த்தியத்திற்குத் தகுந்த வித்யா பூஷணமும், வித்தைக்குச் சரியான சாதுரியவசனமும், அவ்வசனத்திற் தேற்ற நல்லொழுக்கமும், இவளிடம் அமைந்திருக்கின்றன; இவளுக் கிணையான பெண்களைக் காண்பது அருமையாகும்” என்று தனக்குள் எண்ணமிட்ட வண்ணமாக ஜெயமணியின் வாயிலிருந்து வந்த மதுரமான மொழியைச் செவி கொண்டு மந்தகாஸத்துடன் பேசத் தொடங்கி, “ஜெயமணி! நீ கூறியபடியே இப்போது மழை வந்துவிட்டது உண்மை தான்; நான் ஒரு மேகமாய் அசைந்து கொண்டிருக்கின்றேன்; என் நெஞ்சில் உண்டாகும் அதிர்ச்சியே இடியாயிருக்கின்றது; உன்மீது பாயும் என் கண்ணொளியே மின்னலாயிருக்கின்றது; விழியில் பொழியும் நீரே மழையாயிருக்கின்றது; நீ இத்தகைய மழையின் வருகை

யைக் கண்டுபிடித்துவிட்டாய்! உனக்கு ஜோதிடம் முதலியன தெரியுமோ? எங்கே உன் தாயார்?" என்று கேட்டான்.

ஜெயமணி:—மாமா! என் தாயார் பின்னால் வருவார்கள்; கோயிலில் கும்பல் அதிகமாக விருந்தபடியால் என்னால் உள்ளே சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்யச் சாத்தியப் படவில்லை. ஆகையால் யான் அம்மாவிடம் சொல்லிக்கொண்டு வந்துவிட்டேன். நான் இவ்வாறு வந்ததை, தாங்கள் வேண்டுமானால், உங்கள் வருகையை ஜோஸ்யத் தாலறிந்து நான் வந்ததாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள்; வெகு நாட்களாக இவ்விடத்தை மறந்துவிட்ட தமது சித்தத்தில் இன்று இவ்விடத்து நினைவு உதயமாயது வியப்பாக விருக்கின்றதே! இது தமது பெற்றோருக்குத் தெரிந்தால் யுத்த ஆரம்பமாகி விடுமே!

சாரு:—ஜெயமணி! என் மனமே பெரிய யுத்தகளமாயிருக்கின்றது; அதில் பல எண்ணங்கள் தோன்றி ஒன்றோ டொன்றாக யுத்தம் புரிந்துகொண்டிருக்கின்றன; இவற்றில் எனக்கனுசூலமான எண்ணத்தின் ஜெயத்தை நான் நாடி யிருக்கின்றேன், ஜய மளிக்கக் கூடிய மணியாகிய உன்னைக் கண்டால் அந்த ஜெயத்தை அடைய லாகுமென்ற எண்ணம் எனக் குதித்தது. அதனால் யானிங்கு வந்தேன்; ரீயே ஜெயமணி யாகையால் என்னுடைய யுத்தங்களி டெய்லாம் நான் ஜெயமடையும்படி செய்துவிட என்னால் முடியு மல்லவா!

ஜெய:—என்ன மாமா! தாங்கள் பேசுவதே எனக்கு விளங்க வில்லை. என்னைப் பரிகசிக்கின்றீர்களா! எனக்கு ஜெயமணி என்ற பெயரிட்டிருந்தும் என்னுடைய சகல காரியங்களிலும் அப ஜெயமே விளைகின்றது. முதலாவது எனது அருமைத் தமையன் இறந்தது ஓர் அபஜெயம்; இரண்டாவது எனது ஆருவீர் சினேகித ராகிய உங்கள் வீட்டாருக்கும் எங்கள் வீட்டாருக்கும் விரோதம் வந்தது ஓர் அபஜெயம்; மூன்றாவதாக எனக்கு இத்தகைய அழகைக் கொடுத்திருந்தும் அதற்குத் தக்க அந்தஸ்தும் ஐசுவரியமும் இல்லாத பாழாய்ப்போனது ஓர் அபஜெயம். இன்னும் எத்தனையோ இருக்கின்றன. ஆகையால் சகலவிதத்திலும் அபஜெயமணியாக

விளங்கும் எனக்கு ஜெயமணி என்ற பெயர் சற்றும் பொருந்தாது. ஆதலால் ஜெயமணி என்ற பெயரை விலக்கிவிட்டு ஸ்திரீமணி! ராமமணி! காந்தாமணி! நாகமணி! ஏமாமணி! ருக்மிணி! பத்மாமணி! அம்மணி! சிம்மணி! குண்டமணி! பாலமணி! கீரமணி! நெல்லுமணி! கல்லுமணி! என்றுள்ள மணிகளில் ஓர் மணியைப் பெயராக வைத்துக்கொள்ளலாமென நான் நினைக்கின்றேன். ஏன் மாமா! நான் சொல்லியது சரிதானே?

சாரு:—ஜெயமணி! இத்தனை மணிகளின் பெயர்களையும் நீ எந்த அகராதியில் கண்டுபிடித்தாய்? நீ கூறிய மணிகளில் ஒவ்வொன்றிலும் ஓர் அபூர்வகுணமே இருக்கின்றது. ஸ்திரீமணி என்பது ஸ்திரீகளுக்குள் சிறந்த பெண்ணைக் குறிக்கும். அதற்கடுத்துள்ள இரண்டு மணிகளும் அந்தச் சிறந்த பெண்களையே குறிக்கும்; நாகமணி என்பதோ சாக்ஷாத் பரமேசுவரனின் ஆபரணமாகவும், வாசுதேவனின் படுக்கையாகவும் இருக்கும் சர்ப்பமாகிய நாகராஜனின் சிரத்திலுள்ள மாணிக்கத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. அதற்கடுத்த சில மணிகள் சாக்ஷாத் இலக்குமியின் பெயர்களாய் அமைந்துள்ளன. சிம்மணியோ பிரகாசத்தையளிக்கின்றது; பாலமணி முதலிய மணிகள் நாரீமணிகள் பொழுது போக்கும் கைவேலைகள் செய்வதற்கு உதவுகின்றன. இப்படி எல்லாவற்றிற்கும் ஒவ்வொரு மகிமையே இருப்பதால் அவ்வெல்லாமணிகளுக்கும் ஜெயத்தை உண்டாக்கும் தன்மையே அமைந்திருக்கின்றது; ஆதலால் ஜெயமணி என்ற பெயரை மாற்றி அவற்றிலொன்றை வைத்தாலும் அதுவும் இந்த அர்த்தத்தையே கொடுக்கும். பெயர்களால் ஆவதொன்றுமில்லை, ஏதோ பழவினைப்பயனால் முற்கூறிய விஷயங்களில் நீ அபஜயமடைந்திருக்கின்றாய்; அதற்கு உன் பெயர் யாது செய்யும்!.....ஜெயமணி! நேரமாகிவிட்டது; நான் சென்றுவருகிறேன்.

ஜெயமணி:—அம்மா வரும்வரை இருக்கலாகாதா? அதற்குள் என்ன அவசரம்? போகலாம். இருங்கள்; மாமா! நாளையதினம் தாங்கள் இவ்விடத்திற்கே சாப்பாட்டுக்கு வரவேண்டும்.

சாரு:—நாளையதினம் என்ன விசேஷம்? உனக்கு நிச்சய தார்த்தமா என்ன?

ஜேய:—போங்கள் மாமா! நீங்கள் பரிகசிக்கின்றீர்கள். எனக்கு நிச்சயதார்த்தமானால் உங்களுக்குத் தெரியாமல் ஆகிவிடுமா! அதற்கு நான் தங்களை யழைக்கவேண்டுமா! நானையதினம் எனக்குப் பதின்மூன்றாவது வயது பிறக்கின்றது; பிறந்தநாள் நடக்கப்போகின்றது; அதற்காக நான் அழைக்கின்றேன்; வருகின்றீர்களா?

சாரு:—ஓகோ! பிறந்த நாள் கொண்டாட்டமா! நான் உனக்கு விவாகம்தான் நடக்கப்போகிறதோ என்று எண்ணிவிட்டேன். ஆமாம்! உனக்குப் பதின்மூன்றாவது வயதும் நானைய தினம் பிறந்துவிடுகின்றது. பிறகு விவாகம் செய்யவேண்டாமா!..... ஜேயமணி! உன் தாயார் யாருக்கு உன்னைக் கொடுக்க நிச்சயித்திருக்கிறார்கள் தெரியுமா?

ஜேயமணி:—“போங்கள் மாமா! பரிகசிக்கின்றீர்கள். ஆ! அதோ அம்மாள் வருகிறாள்.” என்று கூறிக்கொண்டே வீதிப்பக்கம் ஓடினாள். அத்தருணம் அவளுடைய தாயாராகிய சொர்ணம்பாள் கோயிலிலிருந்து வந்தாள். தன் தாயைக்கண்ட ஜேயமணி, “அம்மா! மாமா வந்திருக்கிறார். உனக்காக யான் அவரை நிறுத்தி வைத்திருக்கின்றேன்.” என்று ஆவலுடன் கூறினாள். இதைக் கேட்ட அம்மாது நகைத்துக்கொண்டே, “அவன் எங்கே இருக்கிறான்?” என்று கூறியவாறு முன்கட்டை யடைந்து அங்கு வீற்றிருந்த சாருஹாஸினைக் கண்டு, “சாருஹாஸா! என்னவிது! வழி தவறி இங்கே வந்துவிட்டாயா? அல்லது நாங்கள் இங்கிருப்பதை அறியாமல் இங்கே வந்துவிட்டீனயா! இங்கு வந்தது அதிசயமாயிருக்கின்றதே!” என்றாள்.

சாரு:—காலம் மாறும்போது எல்லாம் அதற்கு ஏற்றபடிதான் நடக்கும்; முன்னிருந்த காலம் வேறு, மத்தியில் இருந்த காலம் ஒர் விதம், தற்போது நடக்குங்காலம் மற்றொருவிதம், இனி வரப்போகும் காலம் எத்தன்மையதோ அதனை அறியக்கூடவில்லை; நான் நேற்றிரவு ஏதோ துர்ச்சொப்பனம் கண்டேன்; அதனால் யான் உங்களைபெல்லாம் பார்க்கவேண்டுமென்று இங்கு வந்தேன். எல்லோரையும் பார்த்துவிட்டேன்; இனிச் சென்றுவருகிறேன்.

சொர்ணம்பாள்:—அப்பா, சாருஹாஸா! ஆகாயம் முற்றிலும் கருமேகம் மூடிக்கொண்டிருக்கையில் எங்கேயோ ஓர் மூலையில் ஒரு சிறிய நகூத்திரத்தின் பிரகாசம் சிறிது தெரிவதுபோல உன் பெற்றோருக்கு எங்கள் மீது மிகுந்த விரோதம் ஏற்பட்டிருக்கும் போது அதற்கிடையில் உன் மனத்தில் எங்கள் நினைவு ஒரு சிறிது இருப்பதைப்பற்றி நான் மிகவும் சந்தோஷமடைகிறேன்; நம் குடும்பங்களுக்குள் எத்தகைய விரோத மிருப்பினும் எல்லோரும் நன்றாகத் தீர்க்காயுளுடன் வாழவேண்டு மென்பதே எனது கோரிக்கை. உனக்கு டாக்டர் பரீகை பாசாகிவிட்டதாக நான் கேள்விப்பட்டேன்; அதனால் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். இனிமேல் நீ தனித்த மருத்துவசாலை வைக்கப்போகிறாயா! அன்றி எங்கேனும் வேலைக்குப் போகப்போகின்றாயா?

சாரு:—தனித்த மருத்துவசாலை வைக்க யான் பிரியப்பட வில்லை. மருத்துவசாலைகளில் இருந்து முதலில் பழகிய பின்னர் அதைப்பற்றி யோசிக்கலாமென்று எண்ணுகிறேன். அதற்கு முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிறேன்; அந்த வேலை எங்குக்கிடைக்குமோ தெரியவில்லை. நான் சென்றுவருகின்றேன்.

சொர்ணம்பாள்:—“நிரம்பவும் சந்தோஷம். உன்னுடைய புத்திக்கும் வித்தைக்கும் பழுது நேரிடாது நீ சென்றுவா. ஏதோ எங்களை நினைவில் வைத்துக்கொள்; நாங்கள் மற்றவர்களைப்போல ஐசுவரியவந்தர்களாயிருப்பின் எதையும் தைரியத்துடன் பேசுவதற்கு எங்களுக்கு வாய்வரும்; கேவலம் ஏழ்மை நிலைமையிலிருக்கும் யாங்கள் வாய்திறக்கவும் யோக்கியதை யில்லாதவர்களாயிருக்கின்றோம்; அப்பா! நீ சென்றுவா”—என்று மிக்க விசனத்துடன் கூறினாள். சாருஹாஸனும் அதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்லமாட்டாதவனாய் எழுந்தான். அப்போது ஜெயமணி அவளை நோக்கி, “மாமா! மீண்டும் உங்களை எப்பொழுது காணலாம்? நாளை பார்க்கலாகுமா?” என்றாள். அதற்கு சாருஹாஸன், “கடவுளின் கருணை இருப்பின் காணலாம்”, என்று கூறிக்கொண்டே போய்விட்டான். அவனுடைய மனம் சரியான நிலைமையில் இல்லாமையால் பல்வேறான எண்ணங்களில் ஊசலாடிக்கொண்டிருந்தது. ஜெயமணியினுடைய

அற்புதமான வடிவம் அவன் மனத்தில் புகுந்து அவனைத் துயரக் கடலுள் அமிழ்த்திக்கொண்டே இருந்தது. அவன் அத்தருணத்தில் அதே நினைவுடன் அதுசம்பந்தமான விஷயங்களில் மனத்தைச் செலுத்தியவரைய் நடந்து சென்றான். அவ்வாறு செல்லும்போது வீதியிலுள்ள எல்லா மின்சார விளக்குகளும் திடீரென்று அணைந்து விட்டன. அதைக்கண்ட சாநுஹாஸன், “ஐயோ! நாம் எண்ணிய காரியம் அபரஜயம் அடைவதற்கு அறிகுறியாக விளக்குகள் அணைந்துவிட்டனவே! ஆ! இதுவும் ஓர் காலக்கொடுமைபோலும்!” என்று சிந்தித்துக்கொண்டே போனான்.

மின்சார விளக்குகளையே நம்பி யிருக்கும் சகலமான கடைகளும், வீடுகளும், காப்பி, பலகார சாப்பாடு முதலியன விற்கும் ஓட்டல்களும் இருள் மூடி குகைகளைப் போலாகி விட்டன; “ஐயோ! விளக்கவிந்துவிட்டதே! விளக்கவிந்துவிட்டதே?” என்று கூக்குரல் அண்டத்தை யளாவிக் கிளம்பிவிட்டது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் போஜனம் செய்பவரும், போஜனம் தயாரிப்போரும், பூஜை செய்வோரும், குழந்தைகளை வைத்துக் குலாவுகின்றவர்களும், வர்த்தமானப் பத்திரிகை படிப்போரும், அருமையான நாவல் படிப்போரும், இன்னும் பலவிதமான தொழிகளைச் செய்து கொண்டிருப்போரும் விளக்கு அவிந்த தக்ஷணமே கண்ணவிந்து விட்டவர்கள் போல, “ஆ! விளக்கு! விளக்கு!” என்று கூச்சலிட்டார்கள். சிலர் வத்திப் பெட்டி யகப்படாமலும், கை விளக்குகள் இல்லாமலும், அண்டை வீடு அயல் வீடுகளுக்கு ஓடிக் கை விளக்குகளைக் கடன் வாங்கிக்கொண்டு ஓடினார்கள்; சிலர் விளக்குகள் இருந்தும் எண்ணெய் விட்டு அவற்றை ஒற்றுவதற்கு வெளிச்ச யில்லாததால் அவ்விளக்குகளைத் தேடி எடுக்கமாட்டாது தத்தளித்தார்கள். சிலர், அவ்வாறு விளக்கை இருளில் தேடுகையில் தேள், பூரான் முதலியவைகள் கையில் கடித்து உபத்திரவத்தை யுண்டாக்க, அவ் உபத்திரவத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் கதறிக்கொண்டு திரிந்தார்கள்; சிலர், “குழந்தை! குழந்தை!! குழந்தையைப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்; அது இருளைக் கண்டு பயப்படப் போகின்றது; வீதிக்கதவருகில் இருவர் கில்லுங்கள்; பாரேனும் உட்புகுந்து

விடப் போகிறான்' என்று வீடுகளுக்குள் பலவிதமான சத்தம் போட்டுக்கொண்டு திரிர்தார்கள்; சிலர் வீட்டிற்குள் நடமாடிய தங்கள் வீட்டு மனிதர்களையே, யாரோ அன்னியர் திருட வீட்டிற்குள் புகுந்துவிட்டார்களென்று நினைத்து, அவர்களைப் பிடித்து அடித்து அவர்களோடு யுத்தம் செய்துகொண்டு திரிர்தார்கள். இன்னும் இவை போன்ற பல விநோதங்களெல்லாம் நடந்தன. வீதிகளில் எப்போதும் பட்டப் பகல் போலவும், நிலவு காய்வது போலவும் பிரகாசத்தை யளித்துக்கொண்டிருந்த விளக்குகள் அளிந்தவுடன் அவை பாழலகம் போல இருளால் மூடப்பட்டு விட்டன. எங்கோ சிற்சில சிறு கடைகளில் மினுக்கு மினுக்கு என்று சில எண்ணெய் விளக்குகள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. அந்த விளக்குகளின் வெளிச்சமானது ஆயிரம் சந்திரன் பிரகாசித்த வானத்தில் ஓர் நகூத்திரம் தோன்றுவது போலவும், ஓர் மத யானையின் அபாரமான பசிக்கு ஒரு கொத்து அகத்திக் கீரை வைத்தது போலவும், இருண்ட நீருண்ட மேகத்தின் மத்தியில் ஓர் மின்னல் தோன்றுவது போலவும் இருந்தது. அப்போது காற்றும் வீறு விடுவது அபாரமாக வீசிக்கொண்டிருந்ததால் அவ் விளக்குகளும் நன்றெரிவது கஷ்டமாயிருந்தது. அவற்றள் சில விளக்குகள் அணைந்துவிட்டன; சில விளக்குகள் அணைந்து விடக் கூடிய நிலைமையை அடைந்து படுக் படுக் என்று அசைந்து ஒளி அடங்குவதும் கிளம்புவது மாயிருந்தன. இவ்வாறு வீதியில் நடக்கும் அலங்கோலம் சிறுவர்களுக்கு ஓர்வித வேடிக்கையாகவும், உற்சாகமாகவும் இருந்தபடியால் அவர்கள் தம் மனம் போன வண்ணம் ஆரவாரித்து அங்கு மிங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அது ஓர் புதிய வேடிக்கையாகவே காணப்பட்டது. அன்னியர் பொருள்களைச் சூறையாடுவதில் வீரத்தன்மை யடைந்துள்ள சோதாக்கள் கொள்ளையடிப்பதற்கு அதுதான் தருணமென எண்ணி வீதியில் வரிசையாகவும், ஒழுங்காகவும் வைத்திருக்கும் பலகார்க்கடைகளின் பக்கம் சென்று பலகாரங்களைக் கை கொண்ட மட்டும் வாரித் தின்றும், வழியில் இறைத்தும், மடியில் கட்டிக்கொண்டும் தன்னுணப் பாட்டுப் பாடியவாறு தம்முடைய வீலைகளை வெகு அட்டகாசத்துடனும், உற்சாகத்துடனும் செய்துகொண்டு திரிந்

தார்கள். பலகாரக் கடைகளில் பலகாரம் விற்கும் மனிதர்கள் பலகாரங்களை கொள்ளை கொடுத்த வயிற்றெரிச்சலால் வாயிலும், வயிற்றிலும் அறைந்துகொண்டு, “ஐயோ! பலகாரங்கள் கொள்ளை போகின்றனவே! லட்டு! ஜிலேபி! ஐயோ! பேணித் தட்டைக் காணவில்லையே! பூரிகள் குறை போய் விட்டனவே! கொள்ளைக்காரப் பாவிகளே! நீங்கள் நாசமாப் போகமாட்டீர்களா! உங்கள் கைகளை ஒடிக்க வேண்டும்; உங்கள் கண்கள் அவிந்துபோக! ஐயோ! யாரேனும் சகாயத்திற்கு வாருங்களே!” என்று கூக்குரலிட்டார்கள். அந்தக் கூக்குரலைக் கேட்ட சோதாக்கள் பலமாக நகைத்துக்கொண்டே “மிட்டாய்க் கடைக்காரப் பயல்களே! நீங்கள் சொல்லுகிறபடி எங்களுடைய கண்கள் அவிந்துவிட்டபடியால்தான் உங்களுடைய கடைகளை, இது இன்னொருடையதென்றும், இது இன்னொருடையதென்றும் பகுத்தறிந்துகொள்ள முடியாமலும், பசுணங்களை இது இன்னதென்றும், இது இன்னதென்றும் தெரிந்துகொள்ள முடியாமலும், எல்லாக் கடைகளிலும், எல்லாவற்றையும் வாரி வாயில் போட்டுக்கொள்கிறோம்; அவற்றுள் ஒன்று தித்திக்கின்றது; ஒன்று உப்புக்கரிக்கின்றது; ஒன்று காரமாய் உறைக்கின்றது. அப்படியிருந்தாலும் இவற்றில் பேதம் பாராட்டாது நாங்கள் எல்லாவற்றையும் சமத்துவமாகவே பாவித்துத் தின்று உங்கள் கடைகளைக் காவி செய்து உங்களுக்குச் சகாயம் புரிகின்றோம். அப்படி நாங்கள் வந்து சகாயம் செய்யும்போது இன்னும் சகாயத்திற்கு வேறு மனிதரை ஏன் அழைக்கின்றீர்கள்?” என்று முரட்டுத் தனமாகப் பேசி அவர்களைப் பரிகரித்தார்கள். சோடாக் கடைகளில் எண்ணற்ற கலர்களும், சாக்கெட்டு, பெப்பர்மெண்டுகளும் கொள்ளை போயின. அக் கடைக்காரர்கள் கூக்குரலிட்டுக் கதறினார்கள். பழங்கள் முழுசாகக் கொள்ளைக்காரர்களின் தொண்டைக்குள் நெழுக்கு நெழுக்கென்று புகுந்து வயிற்றுக்குப் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தன. அன்று விளக்குகள் அணைந்து விட்டதானது சோதாக்களுக்கும், திருடர்களுக்கும் மிகுந்த அனுகூலமாகிவிட்டது சில சோதாக்கள் வீதியில் சென்று கொண்டிருந்த சிறுமிகளின் நகைகளை, அச் சிறுமிகள் சுமக்கும்

பாரத்தைக் குறைப்பது போல கழற்றிக்கொண்டும், கத்திரித்துக் கொண்டும் ஓடினார்கள்; சிலர், வீதியிற் சென்ற பெண்டிர்களின் மேல் விழுந்து துஷ்டத்தனங்கள் செய்து அகப்பட்டவற்றைச் சுருட்டிக்கொண்டு ஓடினார்கள்; சிலர், தமக்கு சூழாத்திரமானவர்களை அவ் வீதியில் அகஸ்மாத்தாகக் கண்டு, தாங்கள் இன்னாரைப்பதைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் நையப் புடைத்துத் தமது ஆத்திரத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டார்கள். சிலர் வீடுகளில் புகுந்து கொள்ளை யிட்டார்கள். இவ்விதமாக நடந்த தாறுமாறான செய்கைகளும், கூக்குரல்களும், பண்டங்களை இழந்தோர் கதறும் கதறலும் ஒன்று கூடி அவ் ஆரையே அல்ல கல்லோலப் படச் செய்துவிட்டன. இன்னும் பெரிய பெரிய ஷாப்புகளில் நடந்த கொள்ளைகள் பல. அந்த ஷாப்புகளில் உள்ள கண்ணாடி பிரோக்களை உடைத்து வெள்ளிப் பாத்திரங்களைப் பலர் கொள்ளை யிட்டார்கள். இவ்வித விபரீதங்கள் நடக்கும் தெருவழியில் நமது சாருஹாஸன் ஓர் உன்மத்தன் போல நடந்து வந்துகொண்டிருந்தான். திடீரென்று உண்டாகிய பலவித கூக்குரல்கள் அவன் செவியில் பட்ட பிறகே வீதியின் அலங்கோலத்தையும், ஆர்பாட்டங்களையும் அவன் தெரிந்துகொண்டான். மின்சார விளக்கின் பிரதான விசையே கெட்டுவிட்டபடியால் விளக்கு அவிந்து 30 நிமிடங்களாகியும் மீண்டும் வெளிச்சம் உண்டாகவில்லை. கை விளக்குகளை ஏற்று வோரும், மெழுக்கு வத்திகளைக் கொளுத்துவோரும், வத்திக் குச்சிகளைக் கீறி வெளிச்சம் காட்டுவோரும், சைகில் விளக்கு, ஜட்கா வண்டி விளக்கு, ரிக்ஷா வண்டி விளக்கு ஆகியவைகளைக் கடன் வாங்கி ஏற்றிக்கொள்வோரும், கடுதாசிகளைக் கொளுத்தி வெளிச்சம் செய்துகொள்ளுவோருமாக ஜனங்கள் அங்கு மிங்கும் ஓடி யாடி அலைந்து திண்டாடினார்கள். அப்போது பலமான காற்று அடித்துக்கொண்டிருந்தபடியால் அவ்வாறு ஏற்றிய விளக்குகளும் நின்றெரியாமல் அவிந்துகொண்டிருந்தன. அதோடு தடபுடலான இடியும், பளிச்சு, பளிச்சு என்ற மின்னலும், பெரு மழையும் வந்துவிட்டன. ஒவ்வொரு தூறலும் கல் மழையைப் போல கச்சக்கா யளவு விழுந்தது. ஏற்கெனவே விளக்கவிந்து, இருள் சூழ்ந்து கொண்டதனால் ஜனங்கள் பலவித இம்சைகளுக்கு இலக்காகித்

தத்தளிக்கும் சமயத்தில் இவ்விதம் விபரீதமான இடியும், மழையும் ஒன்று கூடித் தட்புடல் செய்ய ஆரம்பிக்கவே முன்னிலும் பதின்மடங்கு அதிகரித்த குழப்பமும், அபாரமான பயமும் ஜனங்களுக்குள் உண்டாகி விட்டன. பலவிதமான கடைகளை வைத்துக்கொண்டிருந்த ஜனங்களெல்லாரும், தாங்கள் ஏற்றிய சிறிய கைவிளக்குகளும் திடீர் திடீர் என்று அணைந்துகொண்டிருந்தபடியால் பெருங் கலக்க மடைந்தார்கள். வீதியில் செல்லும் ஜனங்கள் எல்லாம் மழையைத் தாங்கமாட்டாமல் கடைகளில் ஒன்றிட்டுக் கொள்ளத் தொடங்கினார்கள். அவ்வாறு ஒன்றிக்கொள்வதால் ஆங்காங்கே பெருங் கூட்டங்களாய் ஜனங்களில் நெருக்கடி யுண்டாய் விட்டது. அதனால் முன்னிலும் அதிகமான திருட்டுக்களும், பெருத்த சண்டைகளும், அடிதடிகளும் உண்டாகிவிட்டன. இன்னும் பல விபரீதமான சங்கடங்கள் உண்டாகிக்கொண்டிருந்தன.

நமது சாருலாஸன் அன்று குடை கொண்டுவராமல் வந்த மையால் மழை ஆரம்பித்தவுடன் ஓர் கடையில் ஒதுங்கினான். அக் கடையில் மழையின் பொருட்டாக ஏற்கெனவே ஒன்றி யிருந்தோருடன் பின்னும் சிலர் வந்து கூடிக்கொண்டார்கள். மழையோ நின்றபாடில்லீ. மின்சார விளக்கோ மீண்டும் உண்டாகவில்லை. மழையின் இரைச்சலும், இடியின் சப்தமும், ஜனங்களின் தாறுமாறான கூக்குரலும் ஒன்று கூடிப் பேரிரைச்சல் உண்டாகிக்கொண்டிருந்தபடியால் ஒருவர் கூறுவது ஒருவருக்குச் செவியில் படவில்லை. ஹோ! என்ற பெருத்த இரைச்சல் எல்லோருடைய செவிகளையும் செவிடு படச் செய்துகொண்டிருந்தது. அத்தகைய விடத்தில் நின்ற நமது சாருலாஸனின் மனம் குழம்பிக்கொண்டே நிரம்பவும் சங்கடத்தில் ஆழ்ந்து, பெரிய யோசனையில் மூழ்கி யிருந்தது. அவன் அங்கு நடந்த குழப்பங்களில் எதிலும் மனத்தைச் செலுத்தவில்லை. தன்னுடைய சொந்தச் சிந்தனையிலேயே இருந்தான். அப்படி யிருக்கையில் அவனுடைய சட்டைப் பைக்குள் திடீரென்று ஓர் கை றுழைந்தது. அதே நிமிடம் அவனுடைய கைவிரலில் அணியப்பட்டுச் சுடர் விட்டுப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த வைர மோதிரத்தில் ஓர் காம் கவிந்தது. அது

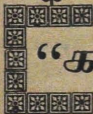
பரியந்தம் தன் னினைவற்று நின்ற சாருஹாஸன், அவ்வாறு இரு கரங்களும் தன் சட்டைப் பையிலும், மோதிரத்திலும் பிரவேசிக் கவே அவற்றைக் கண்டுகொண்டான். உடனே “ஹா!” என்று அவ்றியவாறு தன்னிரு கரங்களினாலும் அவ்விரு கரங்களையும் கெட்டியாகப் பற்றிக்கொண்டான். அதே தருணம் இன்னும் நான்கு கரங்கள் சாருகாஸனை நன்றாக வளைத்துக்கொண்டன. அந் நிகழ்ச்சி யைக் கண்ட சாருஹாஸன் தணலை மிதித்தவன் போல தத்தளித்து “ஐயோ இதென்ன அக்கிரமம்!” என்று வாய்விட்டுக் கூறிக் கொண்டே திகிலடைந்து, பிரமித்துக் கல்லாய்ச்ச சமைந்து விட்டான். அவ்விடம் கொள்ளை யடிக்கவே சிலர் இவ்வாறு கரங்களை அவன் மீது பிரயோகித்தார்கள் என்பதைக் கூறவும்வேண்டுமா?

2-வது அதிகாரம்

மதங்கொண்ட யானை—இதம் பேசும் பூனை.

ஐ

“கூடன் வாங்கியும் பட்டினி, கல்யாணம் செய்து
கொண்மே பிரம்மச்சாரி” என்னும் அருமையான

முதுரை என்னுடைய சொந்த அனுபவத்திற்கே ஏற் பட்டதுபோலல்லவா இருக்கின்றது; சீச்சி! பாழும் படாடோபமும், நவநாகரிகமென்னும் புதிய போர்வையும் உலகம் முற்றிலும் விபா பித்துக்கொண்டு குடும்பங்களையும், மக்களையும் பாழ்படுத்துகின் றனவே! என்ன அனியாயம்! ஜனங்கள் பண்டைக்காலப் பழக்க வழக்கங்களை ஒழித்துவிட்டுப் புதிய நாகரிகப் பேயின் அடிமைகளாகித் தமது சுய மதிப்பு, சுய ஆசாரம், சுய மரியாதை, சுய யோக்கியதை முதலியவற்றைக் கைசோரவிட்டுப் பரிதாபிக்கும் படியாகவல்லவா இக்காலத்தின் கோலமாகிவிட்டது! நம் தாய் பாஷையை மறந்து, அவமதித்துத் தாய் நாட்டின் பழக்கத்தை இகழ்ந்து, மேல் நாட்டாரின் கொள்கையைப் பின்பற்றி, அந்த ஆசா

ரத்திலேயே மதிமயங்கி தம்மைத்தாமே சகல விதத்திலும் கெட்டுத்
துக்கொண்டு மதியிழந்து ஏன் இவ்விதம் மக்கள் பாழாய்ப் போக
வேண்டுமோ தெரியவில்லையே! அடாடா! வெட்கக்கேடே! எனது
விருப்பத்தையும், உத்திரவையும் சற்றேனும் எதிர் பாராது என்
காலுக்கு விலங்கைப் பூட்டி, மணமென்னும் கிணற்றில் தள்ளி என்
னைப் பாழாக்கிப் பரிதபிக்கச் செய்துவிட்டு உயிர்துறந்த என் பெற்
றோரை எண்ணி நான் கதறுவேனா! அன்றி எனக்கு வாய்த்த
மனைவி என்னும் பெயர் படைத்த மறவியின் சகிக்கக்கடாத அவ
மான செய்கையை எண்ணி மனநொந்தழுவேனா! என்னைக்கண்டு
பிறர் பரிசுசிப்பதை எண்ணிப் புலம்புவேனா! எனது கதி அநோகதி
யாகிவிட்டதை எண்ணி வருந்துவேனா! சுட்டிய தாரமே என் கழுத்
திற்குக் கத்தியாக விருந்து என்னை அவமதித்தும், இழிவு படுத்தி
யும், அலக்ஷியம் செய்தும் பேசுவதை எண்ணிச் சங்கடப்படுவேனா!
ஆகா! எதைத்தான் எண்ணி ஏங்குவேன்! என் பிழைப்பு இவ்வித
மாகவா முடியவேண்டும்! உலகத்தில் எத்தனையோ பெண்கள் படித்
திருக்கிறார்களே, பட்டம் பெற்று கெட்டிக்காரிகளாக விளங்குகின்
றார்களே! அவர்களெல்லோரும் இவ்விதமான மானங்கெட்ட
பிழைப்பா பிழைக்கின்றார்கள்? படித்த படிப்பின் பயனாக நல்
லொழுக்கமும், நற்குணமும், நற்சகவாசமும், நன்னடக்கையும்,
நற்பொழுதுபோக்கும், நானிலத்தோர்க்கு நடுநாயகமாய் விளங்கும்
தன்மையும், நாதனின் மனக்குறிப்பறிந்து நடக்கும் நடக்கையும்,
நாராயணனிடத்தில் செலுத்தும் பக்தியும், நற்குணமுடைய பெரி
யோரிடத்தில் கொள்ளும் நட்பும் பெருகியவர்களாயும், இன்னு
மற்ற சகலமான அம்சங்களிலும் அபாரமான புகழ்படைத்து எல்
லோரும் கொண்டாடும் உயர்வு வாய்ந்தவர்களாயும் பலர் விளங்க
வில்லைபா! அத்தகைய சிரோரத்தினங்களை—மாதர்க்கணிகலமாய்
விளங்கும் மாமணிகளை — மங்கையர்க்கரசிகளை — நாம் கண்ணால்
பார்க்கவில்லைபா! காதல் கேட்டதில்லைபா! அத்தகைய உத்தமிகள்
வாழ்ந்துவந்த—வரும்—இந்நாட்டில் என்னுயிருக்குக் கத்திபோல
எனக்கோர் குடிக்கேடி வந்து வாய்த்தது என்ன அதிசயம்! இது என்
கெட்ட காலமென்றே சொல்லவேண்டும். அடாடா! என்ன ஆபாச
மான பிழைப்பு! சீச்சி! பணத்தின் திமிரும், ஆங்கிலம் கற்றுவிட்

டதனால் ஏற்பட்ட அகம்பாவமும்ல்லவா அந்தப் பெண்ணைப்பிடித்து ஆட்டுகின்றன. உம். பணம் படைத்த எல்லோரும் இவ்விதம் குணங்கெட்டவர்களாகவா இருக்கின்றார்கள்? எல்லாம் அவரவர்களின் மனப்பான்மையைப் பொறுத்தும், சகவாசதோஷத்தைப் பொறுத்தும் நடக்கின்றன. நாம் செய்த பாபத்தின் பயனே இத்தகைய மனைவியை நமக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்திருக்கிறது; உம். யாரைச்சொல்லி என்ன பயன்?" என்று ஓர் வாலிபன்—சமார் 25 வயதுக்கு மேற்பட்ட வயதுள்ள உத்தம வீர புருஷன்— ஒரு வீட்டில் வர்த்தமானப் பத்திரிகைகள் படிக்கும் (ரீடிங்க்ளும்) பிரத்தியேக அறையொன்றில் உட்கார்ந்து பல தொந்தரவான விஷயங்களைச் சிந்தித்துப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு கண்ணில் நீர்த்துளிகள் சிந்தியவண்ணம் மாலை சமார் 5 மணிக்கு வாதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனை அப்பொழுது கண்ட எவருக்கும் அவனுடைய மனத்தில் ஏதோ பெருத்த விசனமும், அவமானமும் ஒன்றுகூடித் தங்கி அவனை வதைக்கின்றன என்பது தெற்றென விளங்கும். அவன் முகத்தோற்றமும் இதனை நன்கு விளக்கக் கூடியதாயிருந்தது. அவன் பெயர் சந்திரகாசன் என்பதாகும்.

அவ்வறையில் மேஜை, நாற்காலி, பெஞ்சு, முதலியன போடப் பட்டிருந்தன. அவைகளில் ஆங்காங்குச் சிலர் உட்கார்ந்து வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளைப் படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பத்திரிகையிலுள்ள விஷயங்களில் அவர்கள் கவனம் செலுத்திக்கொண்டிருந்தமையால் அவர்கள் நமது இளவலான சந்திரகாசனைக் கவனிக்கவில்லை. சந்திரகாசனும் தனது கரத்தில் ஓர் வர்த்தமானப் பத்திரிகையைத் தாங்கியே உட்கார்ந்து துக்கித்துக்கொண்டிருந்தான். அத்தருணத்தில் அன்று வெளியான தினசரிப்பத்திரிகைகளை ஓர் கட்டாகக்கட்டி ஒரு வேலைக்காரன் அவ்வறையில் கொண்டுவந்து போட்டுவிட்டுச் சென்றான். புதிய பத்திரிகைகளைக் கண்டவுடன் எல்லோரும் பேருக்கொன்றாக எடுத்துக்கொண்டு பிரித்துப் படிக்கலானார்கள். நமது சந்திரகாசனும் ஓர் பத்திரிகையை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தான். அப்படிப் பார்த்தவரும்போது அதில் சில விஷயங்களைக் கண்டு வெகு கவனமாகப் படிக்கத்தொடங்கினான். அவ்விஷயங்களாவன:—

“ விருந்துக்கொண்டாட்டம் ”

பூநீமதி R. ராதாபாய் அம்மாள் அவர்கள் எம். எல். பரிசேஷியில் ராஜதானி முதல் வகுப்பில் முதலில் தேறிய சந்தோஷத்தை முன்னிட்டு அந்த அம்மாள்வர்களுக்கு நானே மாலை 6 மணிக்கு திவான் பகதூர் N. T. சதாசிவ முதலியாரின் பங்களாவில் உயர்தர விருந்து நடக்கப் போகின்றது. அவ்விருந்திற்கு ஷே முதலியாரவர்களின் சினேகிதர்களும், உறவினர்களும், ஷே அம்மாள்வர்களின் சினேகிதர்களும், உறவினர்களும், இன்னும் மற்ற சீமான் சீமாட்டிகளும் விஜயம் செய்வார்கள். விருந்து நடத்தப்படுவதற்கு முன் ஷே அம்மாள்வர்களின் சொற்பொழிவும், சங்கீத வித்வான்களின் பாட்டுக்கச்சேரியும் நடைபெறும் ஷே அம்மாள்வர்களுக்கு வரவேற்புப் பத்திரமும் வாசிக்கப்படும். பின்னர்ப் போஜனமானதும் முதல்தரமான நாட்டியக்கச்சேரி நடக்கும்; அதன்பிறகு அம்மாளைப்பற்றியப் புகழ்ப்பாவும் பாடப்படும். இந்த விருந்திற்கு உத்தரவுச்சீட்டுப் பெறாதவர்கள் உள்ளே விடப்படமாட்டார்கள்.

இங்ஙனம்

N. T. சதாசிவ முதலியாரின்
காரியதரிசி.”

என்பவைகளே. இவ்விஷயங்களை அவன் படித்தான்; படித்ததும் தன்னையே மறந்தான்; அவனுக்குக் கோபம் யிருந்தது; பற்கள் நெரிந்தன; கண்கள் திப்பொறிகளைக் கக்கின. அவனுடைய ஆத்திரத்தினால் அவனது சர்வாங்கமும் அடிஅடித்துப் பதறிற்று. அபா மாய்க் கட்டுமீறிப் பொங்கி எழுந்த கோபாவேசத்தினால் அவன் கால்முதல் தலைவரையில் வியர்வை வெள்ளமாக ஓடிற்று; மார்பில் கோடானிகொண்டு பிளந்ததுபோன்ற வேதனையுண்டாயிற்று. அவனுக்குப் பெருமூச்சு அதிகரித்துக்கொண்டிருந்தது. இவ்வித நிலைமையை அடைந்த அவன், “ஆகா! இத்தகைய நிலைமைக்கும் அச்சண்டாளி வந்துவிட்டாளா! ஐயோ! அனியாயக்கொள்ளையே எம். எல். பரிசேஷியில் தேறியதற்கு விருந்தா! முதலியார் விருந்து நடத்துகிறாரா! ஐயோ! என் வயிறு பற்றி எரிகின்றதே! பாவி! குலத்

தரோகி உன் படிப்பு முற்றும் பாழாய்ப்போக; நீ படித்ததில் உன் னறிவு இவ்விதங்களில்தான் விருத்தியடைந்ததோ! ஐயோ! எனக்கு இன்னது தான் செய்யவேண்டுமென்பது தெரியவில்லையே! நான் என்ன செய்வேன்?" என்று மனத்திற்குள்ளாகவே எண்ணாத எண்ணங்களெல்லா மெண்ணித் துயருற்றான். அவனுடைய மன வறுதி கலங்கிவிட்டது. அவன் அத்தகைய நிலைமையில் வீற்றிருக்கையில் அங்கு அருகில் பத்திரிகை படித்துக்கொண்டிருந்தவர்களில் சிலர் மேல்கண்ட விஷயத்தைப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு ஆச்சரியத்துடன் ஒருவரை யொருவர் நோக்கிப் பலவிதமாகப் பேசத் தொடங்கினார்கள். அவர்களில் ஒருவன், "என்ன சார்! இந்த விளம்பரத்தைக் கவனித்தீர்களா? யாரோ ஓர் பெண் பிள்ளை எம். எல். பரீஷையில் முதல் வகுப்பில் தேறியதற்காக முதலியார் விருந்து நடத்தப்போகிறாராமே! பேஷ்! காலம் எப்படி இருக்கின்றது பார்த்தீர்களா! ராஜதானி முதல் வகுப்பில் தேறினாராமே! என்ன ஆச்சரியம் பார்த்தீர்களா!" என்றான்.

மற்றொருவன்:—முதல் வகுப்பில் தேறியதில் வியப்பென்ன சார்? எப்போதும் பெண் பிள்ளைகளுக்குச் சிறு சிறுப்பான புத்தியும், ஊக்கமும், படிப்பின்மீது அபாரமான விருப்பமும் உண்டு. அவர்கள் உண்மையிலேயே பாடு பட்டுப் படிக்கையில் முதல் வகுப்பில் தேறுவதற்குத் தடை என்ன? சில பெண்கள் அதிகமாக உழைத்துப் படிக்காவிடினும் எவ்வாறோ பரீஷையில் தேறிப் பட்டத்தைப் பெற்று விடுகின்றார்கள். இந்த ராதாபாய் அம்மாள் அப்படிப்பட்டவளல்ல; உண்மையில் நிரம்பவும் சிரத்தையுடன் படிப்பவள்; அவளை நான் அறிவேன்; அவள் எங்கள் வீட்டிற்கு எதிர் வீட்டில் தான் குடியிருந்தாள். நான் அவளை அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறேன்; எந்த நேரம் பார்த்தாலும் அவள் படித்துக் கொண்டே இருப்பாள். அவளுக்கு அப்போது ஏற்பட்டிருந்த எண்ணமாவது ராஜதானி முதலில் தேறிவிட வேண்டு மென்பதே. அதை அவள் என்னிடம் பல முறைகள் தெரிவித்திருக்கிறாள். அவ்வாறே தேறிவிட்டாள். தேறியது அதிசயமல்ல; விருந்து நடக்கப்போவது தான் அதிசயம்.

வேறொருவன்:— ஏன் சார்! விருந்து நடப்பதில் அதிகப
மென்ன? இக்காலத்தில் பெண்மணிகள் படிப்பதும், பட்டம் பெற
வதும், விருந்துண்ணச் செல்வதும், உபன்னியாசம் செய்வதும்,
ஆடவர்களுக்குச் சமதையாக விருப்பதும் சர்வ சாதாரணமாக
நடந்துவருகின்றனவே; இதற்கு ஆச்சரியப்படுவானேன்? சில
நாகரிகப் பேய் பிடித்த பெண்கள் விவாகமே இல்லாது கன்னிகை
களாகக் காலம் கழிக்கும் இக் காலத்தில், அந்த ராதாபாய் அம்மாள்
ஏதோ தன்னை யறியாத சிறிய குழந்தைப் பருவமாக விருக்கையில்
கல்யாணத்தைச் செய்து கொண்டிவிட்டனளாம். அப்படிச் செய்
தாலும் தனக்குப் புத்தி வந்தபிறகு விவாகத்தை ரத்து செய்யா
மலிருக்கின்றாளே! அது தான் நிரம்பவும் ஆச்சரியமானது.

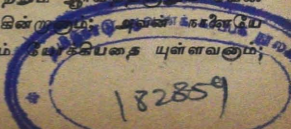
பின்னொருவன்:—என்ன சார்! ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு
விதமான ஆச்சரியத்தை சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறீர்களே! கல்
யாணத்தை ரத்து செய்யாது இருப்பதில் ஆச்சரியமென்ன? அந்த
விதமான ரத்து செய்யும் சட்டம் நமது இந்தியாவிற்கு இன்னும்
வராமையால் ரத்து ஏற்படாமலிருக்கிறது; அந்தச் சட்டம் வந்த
பிறகு இப்படி ரத்துச் செய்யாதிருந்தாலல்லவா அதை ஆச்சரிய
மென்னலாம். சட்டமில்லாத வேலையை எவ்விதம் செய்யக் கூடும்?
ஆனால், அந்த அம்மாள் மிகுந்த சாமர்த்தியசாலி! ஏனெனில்?
விவாகரத்துச் செய்வதற்குக் கோர்ட்டுக்குச் சென்று விஷயத்தை
விளம்பரப் படுத்திப் பகிரங்கமாகத் தான் மணந்த புருஷனைத்
தள்ளிவிட்டு வெகு கண்ணியமாக உலாவுவதை விடுத்து, வெகு
இரகசியமாகவே அவள் புருஷனிடம் சம்பந்தமின்றி விலகிக்
கொண்டு கன்னிகா ஸ்திரீயைப் போலவே நடந்து வருகிறாள்.
அதை வேண்டுமானால் ஆச்சரியப்பட்டுக் கூறலாம். எந்தப் பைத்
தியக்காரன் அவளுக்குத் தாலியைக் கட்டினானோ! தெரியவில்லை.

மற்றொருவன்:—“சார்! நாம் இவ்வுலகத்தில் ஜனித்து நமக்குப்
புத்தி யுண்டாகிய நாள் முதல் இன்று வரையில் நேராகக் கண்ணால்
காணும் விரோதங்களைப் போல இதுவும் ஒன்று. உலகமே நாகரிகத்
தால் தலைகீழாக மாறிவிட்டது. மேல் நாட்டாரின் நாகரிக
மென்னும் மாயப் பொடியால் மயங்கிக் கிடக்கின்றது; இந்த

வேடிக்கையைக் கேளுங்கள்; நேற்று எங்கள் வீட்டில் கொல்லைக் காரி வருவதற்கு 8 மணிபாயிற்று. “ஏன் இவ்வளவு நேரம்?” என்று நான் அவளைக் கேட்டேன்; அதற்கு அவள், ‘ஏனையா! உங்களுக்குத் தான் வயிற்றிருக்கிறதோ? எங்களுக் கில்லையோ? காலைவில் காப்பி பலகாரம் செய்து சாப்பிட்டுவிட்டு வருவதற்கு நேரமாகிவிட்டது; நேற்று டிராமா பார்க்கச் சென்றுவிட்டேன், அதனால் அந்நி காலைவில் எழுந்திருக்க முடியவில்லை’ என்றாள். இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் எனக்குண்டான ஆச்சரியத்திற்கு அளவே இல்லை. மற்ற எல்லா இழி தொழில்களையும் விட மிகக் கேவலமான தொழில் செய்யும் குப்பைக்காரியின் நாகரிகமும் அந்தஸ்தும் இவ்விதமிருக்கையில், பணம் படைத்தவரும், வாயில் நாகரிக வித்தையாகிய ஆங்கிலத்தை வைத்துக்கொண்டிருப்போரும் தலைகீழாக மாறுவதைப் பற்றிக் கேட்கவேண்டுமா! இதில் வியப்பே இல்லை. அந்த அம்மாளமீது ஒருவித சூறமும் மில்லை; அவளை இத்தகைய வழியில் ஆதிமுதல் பழக்கிய பெரியோரே சூறமவாளிகள்; அவர்களை யல்லவா கூறவேண்டும்? தம் மகளை இத்தகைய துறையில் பழக்க எண்ணங்கொண்டுள்ளவர்கள் விவாகத்தைச் செய்திருத்தலேகூடாது; அவளுக்கு விவாகம் செய்து வைத்ததனால் அவளை மணந்த மனுஷியன் மானபங்கமடைந்த கேதுவாயிற்று. ஐயோ பாவம்! அந்த மனிதனும் உயர்தர படிப்பு படித்துப் பட்டம் பெற்றிருப்பதாயும், அவன் தேசிய பக்தியில் சிறந்து தேசத் தொண்டு செய்து மகாத்மாவின் சிஷ்யகோஷ்டியி லிருப்பதாயும் நான் கேள்விப்பட்டேன்.

வேறொருவன்:—ஏன் சார்! இந்த அல்ப புத்தியை யுடைய கழுதை அவளை அலகியம் செய்துவிட்டதனால் அவனுக் கென்ன குறைந்துவிட்டது? அவளும் படித்த மேதாவி; சாதாரணப் படிப் பாளி யல்ல; பி. எ., பி. எல். எல். டி. ஆகிய இத்தனை பாஸ்களும் செய்திருக்கிறனும்; அவன் தன் மனைவியாலடைந்த அவமானத்தினாலும், தேசத் தொண்டாற்றும் ஆர்வத்தினாலும் வேலை பொன்றும் செய்யாது வாளாவிருக்கின்றனும்; அவன் கண்களையே பெரிய வக்கீல் வேலைக்குப் போகும் வேல்கையதை யுள்ளவனும்;

4 21/11/23
11/9-6-9

அவனுடைய உறவினனும், நானும் ஒர் ஊரில் ஆபீஸில் வேலைபாசு
 விருந்தோம்; அப்போது அவன் இந்த விவரங்களைச் சொல்ல நான்
 கேட்டிருக்கிறேன்; அந்த மனிதனுக்கு ஒரு குறைவு மில்லை சார்;
 நானேயே போட்டியீது விவாகம் ஆகிவிடும்; அந்தப் பெண்ணின்
 பிழைப்புத்தான் சந்தி சிரித்து விடும். ஏனெனில் அவள் இனி
 மேல் பகிரங்கமாக விவாகம் செய்துகொள்வதற் கேது வில்லை.....
 ஆனால், வெகு சீக்கிரத்தில் புனர் விவாகம், கலப்பு விவாகம், விதவா
 விவாகம் முதலியன செய்யவேண்டிய சட்டமும் வந்துவிடும்;
 அப்போது அவள் பாடும் குசால்தான்” என்று சொன்னான்.

இவ்வாறெல்லாம் இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த வார்த்தை
 களில் ஒவ்வொன்றும், ஒவ்வொரு பாணமாக மாறிச் சந்திரகாசனின்
 செவியின் வழியாகச் சென்று மார்பில் தைத்து அவனை வதைத்தது.
 அவர்கள் எல்லோரும் ஒற்றுமையாகச் சம்பாஷித்துக்கொண்
 டிருக்கும்போது தான் மாத்திரம் தனித்து வாளாவிருந்தால்
 அவர்கள் தன்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்களோ என்னும்
 எண்ணம் அவனுக்குண்டாயிற்று. அதனால் அவன், “நாமும்
 இவர்களோடு கலந்துகொண்டு பேசலாமா?” என்று யோசித்தான்.
 அவ்வாறு யோசித்த அவனுடைய மனத்தில், “நாம் அப்படிப்
 பேசத்தொடங்கினால், நமக்கு இப்போதேற்பட்டிருக்கும் ஆத்திரத்
 தால் நம்மை இன்னொன்று வெளிப்படுத்திவிடத் தக்க வார்த்தை
 நம் வாயிலிருந்து வந்தாலும் வந்துவிடும்; அப்படி வந்து நம்மை
 இவர்கள் இன்னொன்று தெரிந்துகொண்டால், அதனால் நமக்கு
 மிகுந்த மானக்கேடு நேர்ந்துவிடுமே!” என்னும் எண்ண முண்டா
 யிற்று. அதனால் அவன், அவ்வாறு கலந்து பேசவும் துணியாமல்,
 அவர்கள் மேலும் பேசும் வார்த்தைகளை பெல்லாம் கவனமாகக்
 கேட்டுக்கொண்டு பத்திரிகைபால் தன் முகத்தை மறைத்தபடியே
 உட்கார்ந்திருந்தான். அப்படி உட்கார்ந்து அவனால் எத்தனை
 நேரம் வரை அந்த வார்த்தைகளைப் பொறுக்க வியலுமோ அத்
 தனை நேரம் வரை வெகு பிரயாசைப் பட்டுப் பொறுத்துப் பார்த்
 தான். அதன்மேல் அவனால் பொறுக்க முடியவில்லை. அவ
 னுடைய ஆத்திரம் கரை புரண்ட வெள்ளம்போல பொங்கத்

தலைப்பட்டுவிட்டது. அதனால் அவன், “இனிமேல் இப்படியே இங்கிருந்தால் நம்முடைய முக வேறுபாட்டை இவர்கள் தெரிந்து கொள்வார்கள்; ஆதலால் நாம் போய்விடவேண்டும்” என்று எண்ணி, அவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விடத் தீர்மானித்தான். அவ்வாறு தீர்மானித்த அவன் மனத்தில் மீண்டும், “நாம் தினந் தோறும் இவர்களுடன் சாதாரணமாக உரையாடி விட்டுச் செல்லும் வழக்கத்திற்கு விரோதமாக இன்று பேசாமல் போனால் அதுவும் சந்தேகத்திற்கு கிடமாகும்” என்னும் எண்ண முண்டாயிற்று. அதனால் அவன், ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு ‘நாம் ஏதேனும் இவர்களுடன் பேசிவிட்டுத் தான் செல்லவேண்டும்’ என்று தீர்மானித்து அதற்குத் தக்க சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவ்வமயம் அங்கு வந்த மற்றொருவன், “என்ன சார்! பத்திரிகைகளில் புதிய விஷயம் ஏதேனு மிருக்கின்றதா? இன்றைய பத்திரிகைகள் வந்துவிட்டனவா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அவ் விடம் வந்து உட்கார்த்தான். அங்கிருந்த மற்றவர்கள், அன்று புதிதாகப் படித்த அந்த விளம்பர விஷயத்தை அவ்விடம் தெரிவித்து, “என்ன சார்! நாமும் அந்த விருந்துக்குப் போகலாமா?” என்று நகைத்துக்கொண்டே கேட்டார்கள்.

சத்திரகாலன்:—(தான் பேசுவதற்கு இதுதான் தருணமென்று எண்ணி) ஆமாம்; விருந்துக்குப் போவதற்கு எல்லோரும் தயார் தான். ஆனால் ‘உத்தரவுச் சீட்டினி வருவோர் உள்ளே விடப்பட மாட்டார்கள்’ என்று விளம்பரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றதே! அஃ தின்றி நாம் அங்கே எவ்வாறு செல்ல முடியும்? உத்தரவுச் சீட்டு உங்களுக்கு வருமோ! முதலியாரையாவது அந்த அம்மானை யாவது நீங்கள் அறிவீர்களோ?

மற்றொருவன்:—“ அம்மாளின் அறிமுகமும்பலி; ஐயாவின் பழக்கமும் கிடையாது; நான் வேடிக்கைக்காகச் சொன்னேன்; எங்களுக்கு அவர்கள் விருந்துச்சீட்டு அனுப்புவதற்கு நாங்க ளென்ன பெரிய மனிதர்களா! அவர்களுக்கு அறிமுகமானவர்களா!

இரண்டுமில்லை. அப்படி நாம் அங்கே போகவேண்டுமானால் அவர்களுக்கும் நமக்கும் வேண்டிய மனிதர்கள் யாரேனுமிருக்கிறார்களா என்று ஆராயவேண்டும்; அவ்விதம் ஆராய்ச்சி செய்து எவரேனும் அகப்பட்டால் அவர்களுடன் நாம் செல்வதற்கு அவர்களைக் கெஞ்சவேண்டும்; அப்படி நாம் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளும்போது அவர்கள் வாயிலிருந்து என்ன சொல் வருமோ! ஏன் இதற்காக இத்தனை சிரமமெடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்? அந்த அம்மாளின் தரிசனம்தான் தினந்தோறும் பீச்சுக்குச் சென்றால் கிடைக்குமே! அவர்களை அங்கே நாம் பார்த்துக்கொள்ளலாம்; விருந்தின் வைபவத்தைப் பார்க்கவேண்டுமானால் அதில் அதிகப்பிரயாசை யிருக்கின்றது; ஆதலால் அதை விட்டுவிடுவோம்; (கடிகாரத்தைப் பார்த்து) அட்டா! மணி 8 அடிக்கப்போகின்றது! எல்லோரும் விட்டுக்குப்போகவேண்டாமா?" என்று கூறினான். உடனே அங்குக் கடியிருந்தவர்களெல்லோரும் ஒவ்வொருவராக எழுந்து சென்றார்கள்.

நமது சந்திரகாசனுக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. அவன் யிருந்த வேதனையும், குழப்பமும் அடைந்து அவ்விடத்தைவிட்டுச் சென்று தான் வைத்துக்கொண்டிருந்த விடுதியை யடைந்தான். அவ்வாறடைந்ததும் அடங்காத விசனத்துடன் படுத்துவிட்டான். அப்போது மணி 8 அடித்து 20 நிமிஷமாக இருந்தது. அவனுக்குப் பசியே தோன்றவில்லை. பற்பலவிதமான யோசனைகள் அவன் உள்ளத்தில் எழுந்தன; அவ்வாறு யோசனைகளில் ஆழ்ந்து ஓர் தீர்மானத்திற்கு வந்தான். உடனே சடக்கென்று எழுந்தான். அவ்வறையின் கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு வீதியில் வந்து ஓர் வண்டி அமர்த்தி அதிலமர்ந்து தனது மனைவியின் பங்களாவை அடைந்தான். இவன் மனைவி தான் மேற்கூறிய விளம்பரத்தில் கூறப்பட்டவள். சந்திரகாசன் அங்குப் போய்ச்சேர்ந்தபோது மணி 9 அடித்துவிட்டது. வீதிப் பக்கம் வெளிப்புறமிருந்த கேட்டுத் திறந்திருந்தது. அங்கே இரண்டு காவலாளிகள் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அந்த பங்களா அற்புதமான நாகரிக சிங்காரங்களோடு அமைந்திருந்தது. அதில் பலவிதமான இங்கிலீஷ் செடிகளும், நறுமணமளிக்கும் இந்திய புஷ்

பச்செடிகளும் வரிசைக் கிரமமாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. வெல் வெட்டு மெத்தை போட்டதுபோல அமைந்திருந்த புல்தரையில் இரண்டு பக்கங்களிலும் அழகிய வேலைப்பாடுகள் செய்த விசித்திர பெஞ்சுகள் போடப்பட்டிருந்தன. சிறுசிறு மலைகள்போல செய்குன்றுகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அக்குன்றுகளில் விரோதமான பலநிறச் செடிகள் அடுக்கடுக்காக வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றின் விரோதக்காட்சி காண்போரின் உள்ளத்தைக் கவரும் தன்மையுடன் விளங்கிற்று. மின்சார விளக்குகள் சுடர்விட்டு டெரிந்துகொண்டிருந்தன. இத்தகைய அற்புதங்கள் வாய்ந்த சிங்கார பங்களாவில் முன்பக்கத்தில் பித்தளைத்தகட்டில் “அற்புத விலாசம்” என்ற பெயர் பதித்துக் கட்டப்பட்டிருந்தது. நமது சந்திரகாசன் இந்த அற்புதவிலாசத்திற்கு அன்றே புதிதாக சென்றான். அவன் மனைவியாகிய ராதாபாய் என்பவள் புத்தியறிந்த பின்னர் அவனுடைய முகத்தையும் பார்க்காமல் விலக்கி அவனை அவமதித்த படியால் அவன் அவளுடைய பங்களாவிற்கு வருவதை அடியோடு விட்டுவிட்டான். எனினும், அன்று பத்திரிகையில் கண்ட விளம்பரத்தினால் அவனுக்குண்டான தாங்கமாட்டாத அவமானத்தின் மேலீட்டால், அவன் மேற்கூறியபடி ஏதோ ஓர்வித தீர்மானத்தைச் செய்துகொண்டு அன்று அவ்விடத்திற்குச் சென்றான். ஆதலால் அவனை அங்குக் கண்டுகொள்பவர்கள் பாருமில்லை. அவன் அங்குச் சென்றதும், காவலாளியைக் கண்டு, “அப்பா! உள்ளே உன் எஜமானி இருக்கிறார்களா? நான் பார்க்கவேண்டும்” என்றான்.

வேலைக்காரன்:—“எஜமானியம்மாள் இருக்கிறார்கள்; நான் உள்ளே சென்று உங்கள் வரவை அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றேன்; பிறகு நீங்கள் வரலாம்” என்று கூறிக்கொண்டே உள்ளே சென்றான்.

இராதாபாய் என்னும் அச்சீமாட்டி அற்புதமான வனப்பையுடையவள். அவளுடைய மேன்மையான எழிலைக் கண்டு மயங்காதார் எவருமில்லை. அவளுடைய அழகே அவளைப் பெரிய பதவியில் சேர்த்தது; அப்போது அந்த மாதாசி தனது இராப்போஜனத்தை முடித்துவிட்டுப் பத்திரிகை படித்துக்கொண்டு சாய்மான

நாற்காலியில் சாய்ந்திருந்தாள். அத்தருணம் வேலைக்காரன் அவளிடம் சென்று வெகு பணிவுடன், “அம்மா! தங்களை யாரோ ஒருவர் பார்க்கவேண்டுமென்று வந்திருக்கிறார்” என்றான்.

ராதா:—வந்தவர்கள் யார்? நீ அவரை அறிவாயா?

வேலை:—எனக்கு அவர் இன்னொரன்பது தெரியாது; அவர் யாரோ புதிய மனிதராயிருக்கிறார்.

ராதாபாய்:—“சரி! அவர் யாராயிருந்தாலும் சரி; இப்போது அவருடன் நான் பேசமுடியாதென்று கூறிவிடு. போ!” என்று அதிகாரத்துடன் கூறினாள். இதைக்கேட்டுக்கொண்டு வேலைக்காரன் திரும்பிவந்து சந்திரகாசனிடம் “ஐயா! அம்மாளை இப்போது யாரும் பார்க்கமுடியாது; நீங்கள் வீட்டுக்குச் செல்லுங்கள்” என்றான்.

சந்திர:—“அப்பா! ‘ஏதோ மிகவும் அவசியமான வேலையைப் பற்றி அவர் உங்களோடு பேசவேண்டுமாம்; ஆகையால் கட்டாயம் பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்’ என்று உன் எஜமானியிடம் சொல்லு; அதற்குமேல் அம்மா என்ன சொல்கிறார்களோ அதன்படி நான் நடந்துகொள்ளுகிறேன்” என்றான். உடனே வேலைக்காரன் ஓடி இராதாபாயினிடத்தில் சந்திரகாசன் கூறியவற்றைத் தெரிவித்தான். அவற்றைக்கேட்ட அவள், “சரி அவரை வரச் சொல்லு.” என்று கூறினாள். வேலைக்காரன் வீதிக்கு ஓடிவந்து சந்திரகாசனிடம் “வாருங்கள்; அம்மா உங்களை வரச்சொன்னார்கள்”. என்றான். சீறியூத்த நெருப்புப்போல சந்திரகாசன் எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கிக்கொண்டு இராதாபாய் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றான். அவ்வாறு சென்றதும் அத்தோகை மயில்போன்ற சாயலையுடையாள் வெகு ஓய்ந்ததுடன் சாய்ந்து பத்திரிகை படித்துக்கொண்டிருந்ததை நிறுத்திவிட்டுத் தலை நியிர்த்த அவளைப் பார்த்தாள். சந்திரகாசன் கதரினான உடைகளை யே தரித்துக்கொண்டு பழய கருநாடகப் பேர்வழியாய்க் காணப்பட்டான். அவனைக் கண்டதே அவளுக்கு வெறுப்பும், அருகையும்கூட உண்டாயின. எனினும் அவற்றை வெளியில் காட்டிக்கொள்ளா

மல் மரிபாதையான பார்வையுடன் பேசத்தொடங்கி, “சூட் நயிட் சார்! கமான்” என்று ஆடம்பரமாகக் கூறி ஓராசனத்தில் அவனை அமரச்செய்து பின், “நாங்கள் யார்? என்ன விஷயமாகப் பேசுவந்தீர்கள்? அதைத் தெரிவிக்கலாம்” என்றார்.

அவளுடைய அட்டகாசத்தையும், அச்சமின்மையையும் சந்திரகாசன் கண்டு உள்ளுக்குள் மிக்க வெறுப்படைந்தான். தன்னை இன்னொன்று அவள் தெரிந்துகொள்ளாமல் பேசும் வியப்பு ஒரு புறம் அவன் மனத்தில் கூத்தாடுகின்றது. இத்தகைய சங்கடமான நிலைமையில் அவன் பேசத்தொடங்கிச் சற்று ஆத்திரமுள்ள பார்வையினால் அவளைப் பார்த்தவண்ணம், “நான் ஓர் மந்திரவாதி. உன்னைச் சில காலமாக நாகரிகமென்னும் பைசாசம் பிடித்துக் கொண்டு வாட்டுகின்றதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அப்பைசாசத்தை ஒட்டும்பொருட்டு இவ்விடம் வந்தேன்; என்னுடைய காரியம் அதுதான்” என்றான்.

இதுகேட்ட அம்மாத திடுக்கிட்டு எழுந்து நின்று, “என்ன! என்ன! நீர் மந்திரவாதியா! எனக்குப் பிடித்திருக்கும் பைசாசத்தை ஒட்ட வந்திருக்கின்றீரா! பேஷ்! வெகு அழகு! தற்போது நீர் சித்த சுவாதீனமான நிலைமையில் பேசுகின்றீரா! அல்லது உன்மத்தங்கொண்டு பேசுகின்றீரா?” என்றார்.

சந்திர:—“ஆஹாஹாஹா! ஹீஹீஹீ! எனக்கு உன்மத்தமில்லை. உன் மதம் என்னை இவ்விடம் பேசச்செய்கின்றது; ஆமாம்! ஆமாம்! எனக்கு உன்மத்தந்தான் பிடித்துவிட்டது; ஹீ! ஹீஹீ!”—என்று பயித்தியக்காரன்போல நகைத்துகொண்டே அங்கிருந்த பூத்தொட்டியை எடுத்துத் தபிரென்று போட்டு உடைத்து விட்டு, அங்கு மாட்டப்பட்டிருந்த நிலைக் கண்ணாடியையும் கீழே எடுத்தெறிந்து நொறுங்கச் செய்தான். இந்த விபரீதமான செய்கையைக் கண்ட இராதாபாய் மிகுந்த திகிலும், பீதியும் அடைந்து, “ஐயோ! இவன் உண்மையிலேயே ஓர் பயித்தியக்காரன்; உள்ளே வந்துவிட்டானே! நான் என்ன செய்வேன்?” என்று எண்ணி உள்ளம் நடுங்கினான். எனினும், மேலுக்கு அதைக் காட்டிக்

கொள்ளாமல் தைரிய முள்ளவள் போல நடித்து அவனை நோக்கி, “அடே! பைத்தியக்காரா! நீ மரியாதையாக வெளியில் போய்விடு; அப்படிப் போகாவிட்டால் என் வேலைக்காரனை விட்டு உன்னைத் தள்ளச் செய்வேன்” என்று அத்தட்டினாள்.

சந்திர:—“உம்! அட சண்டாளி! குலத்துரோகி! நீ சொல்கிற படி நான் உண்மையில் பயித்தியக்காரன்தான். புத்தி சுவாதீன முள்ளவனாயிருந்தால் மானவீனமற்ற மாபாவிபாகிய உன்னுடைய வெளிப்பகட்டான அழகைக்கண்டு மோகித்து உன்னைத், தள்ளிவிடாமல் இவ்வாறு மனங்கலங்கி வருந்துவேனா! நீ உண்மைதெரிந்த புத்தி சாஸிபாகையால் எனக்குத்தகுந்த பட்டமேயளித்தாய்! இக்காலத்தில் இவ்விதம் தகுந்த யோக்கியதையுடைய மனிதனுக்கு அவனுடைய யோக்கியதையைத் தெரிந்து பட்டமளிப்பது வெகு துர்லபமாகவிருக்கின்றது; அப்படியிருந்தும் நீ என் தகுதிக்கேற்ற படியே பட்டமளித்ததைப்பற்றி நான் மிகவும் சந்தோஷமடைகின்றேன். உன்னைப் பைத்தியக்காரத்தனமாக நான் தள்ளாதிருக்கும் குற்றத்திற்கு, நீ என்னைத் தள்ளிவிடச் செய்வதுமட்டும் போதாது. இன்னும் என்ன செய்தாலும் தரும். என்னை நீ தெரிந்துகொள்ளவில்லை. அவ்வாறு தெரிந்திருந்தால், என்னை இங்குக் களவாடவந்த கள்ளனென்றும் கூறி அதிகாரிகளிடம் பிடித்துக்கொடுத்திருப்பாய். ஏ கிராதகி! உன்னுடைய பாழாய்ப்போன அகக்காரமல்லவா இவ்விதம் உன்னைக் கெட்டுப்போகச் செய்வதுடன் உன்னைத் தொட்டுத் தாலிகட்டிய என்னையும் அநியாயமான கவலைக்குள்ளாக்குகின்றது; உன்னுடைய படிப்பினால் நீ மேன்மையடைந்தது இதுதானே! நீ அகக்கார மமகாரங்களை வளரச்செய்யும் பொருட்டுப் படித்தாயேயன்றி அறிவை வளரச்செய்து அடக்கத்தை விருந்தியாக்கிக்கொள்ளப் படிக்கவில்லை; அட துஷ்டே! உன்னுடைய ஆடம்பரமும், வெட்கக் கெட்டப் பழக்கங்களும் உனக்குத்தான் விருப்பமாயிருக்கின்றன; எனக்கு விஷமாகத் தோன்றுகின்றன; அவற்றை நீனைக்கும்போது என் ஆவி பதறுகின்றதே; குடித்தனத்தில் பொருந்தி வாழவேண்டும் என்ற எண்ணம் உன் மனத்தில் ஒரு சிறிதும் இல்லையே! ஐயோ! உயர்தாமான—

உத்தமமான—அருமையான கல்வியை நீ கற்றும், அக்கல்வியில் அமைந்திருக்கும் நன்மார்க்க போதனைகளை விலக்கிவிட்டு இத்தகைய துன்மார்க்கங்களில் உன் மூளை சென்றது வியப்பிலும் வியப்பாக விருக்கின்றதே! கல்வி பயில்வதனாலும், தேசத்திற்கான நன்மைகளைச் செய்வதனாலும் அறிவும், ஒழுக்கமும், நற்குணமும் சிறந்து விளங்குமேயன்றி இவ்விதம் பாழான செய்கைகள் உண்டாகமாட்டாவே! அப்படியிருக்க உனக்குமாத் திரம் கல்வியால் ஏனோ இந்த விபரீதம் விளைந்தது! அந்தோ! நீ சகலவிதங்களிலும் ஆடவர்களைப் போலவிருக்கவேண்டுமென்று நினைத்து மான ஈனமின்றி மிருகம் போல் திரிவதா உனக்குக் கௌரவம்? ஆடவன், எப்படிப்பட்டவனாயிருப்பினும் அவன் இராக்காலத்திலோ பகல்காலத்திலோ பயமின்றி வெளியிற் செல்லலாம்; அவனுக்கு மானபங்கமொன்றும் நேராது; ஓர் பெண்மணி அவ்விதம் சென்று ஒருவித அபாயமுமின்றித் தப்பித்துக்கொண்டு வரமுடியுமா? விலையிலாத கற்பென்னும் பூஷணத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டுவர வியலுமா? ஆடவன், திருடன் வசம் சிக்கிக்கொண்டாலும் வளமையுடையவனாயிருந்தால் அத்திருடனை அடக்கி அவ்வாபத்தினின்றும் தப்பித்துக்கொண்டு வந்துவிடுவான்; தைரியமற்றவனாயிருந்தால் கைப்பொருளெமட்டும் பறிகொடுத்துவிட்டு உயிர்ச்சேதமின்றி வந்துவிடுவான்; பெண்களுக்கோ அவ்வித நிலைமையில்லையே! அவர்கள் தனித்து வெளியேறினால் முதலில் கற்பென்னும் பூஷணத்தை இழப்பார்கள்; மற்ற ஆபரணங்களையும் இழப்பார்கள்; அவற்றைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள நினைத்தால் உயிரையும் பறிகொடுப்பார்கள்; ஒரு சமயம் கற்பிழக்கச் சம்மதித்தாலோ அவர்களை உலகத்தாரெல்லோரும் பார்த்துக் காறி உமிழ்வார்கள். அவர்களுடைய வயிற்றில் சோரக் கருவுண்டாகி விட்டாலோ அதனாலுண்டாகும் மானக்கேட்டிற்களவில்லை. அந்தோ! திருட்டுக்கருப்பம் தரித்த பெண்களை, சகலவிதத்திலும் ஆடவர்களுக்குச் சமதையாக நடக்கும்படி மாதர்க்கு மிருகத்தனமான உரிமை கொடுத்திருக்கும்மேல் நாட்டாரும் கூடத் தமது கோஷ்டியில் சேர்க்காமல் தள்ளிவிடுகிறார்கள்; அப்படியிருக்க அவர்களைப்போல் நடிக்கும் நம் நாட்டுப்பெண்கள் கள்ளக்கருப்பம் கொண்டவிட்டால் அவர்களின் கதி யாதாகும்! அடி மதிக்கெட்ட மாதே! நீ படிக்கும் படிப்பினால் அகந்

கரித்து இவ்வாறு மிருகத்தனமாக நடப்பதின் பயனை இப்போது உணரமாட்டாய். அது பின்னர் உனக்குத் தெரியவரும். அப்போது உன்னுடைய மனமாகிய கண்ணாடியில் எல்லாம் பிரதிபிம்பிக்கும்; அப்போது நீ உன்னுடைய ஹீனச்செய்கைகளை எண்ணி வருத்தமுறுவாய். அடி, பாசி! நீ அக்கினி சாக்ஷியாக மணம் செய்து மங்கிவிடத்தலைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கையில், விவாகமாகாத கன்னிகை என்று பொய்யுரைத்து வேஷம்போட்டு நடிக்கின்றாயே; இத்தகைய நீ வேறு எதற்குத்தான் அஞ்சுவாய்! உன்னுடைய நிலைமை இத்தகைய கேவலமான ஸ்திதிக்கு வந்துவிடுமென்று நான் நினைக்காமையாலும், நீ படித்தால் மேன்மையான மதியே உனக்குண்டாகி அனுகூலமேற்படுமென்று எண்ணியதாலும் நான் உன் படிப்பின் விஷயத்தில் தடையொன்றும் செய்யாமலிருந்தேன்; அப்படி யிருந்தது நீ இவ்வாறு மிருக சபாவத்தில் திரும்புவதற்கனுகூலமாகிவிட்டது; உன் நடக்கையைப்பற்றி என் பெற்றோர் கண்டித்துக் கூறியதால் உன் தந்தை அவர்கள்மீது விரோதங்கொண்டு எங்களை அவமதித்தார்; அதனால் என் பெற்றோர்கள் உங்கள்மீது கோபங்கொண்டு, அந்த வெறுப்பினால் வெளியூருக்குச் சென்று கடைசியில் அதே மனவேதனையினால் உயிரும் துறந்தார்கள். அவர்களுடைய உயிருக்கு எமனாகவிருந்தவளும் நீயே! நீ இத்தகைய மிருக சபாவம் படைத்திருந்தும், பல வருடங்களாக என்னைப் பிரிந்திருந்தும், நான் உன்னுடைய அழகைக் கண்டு மயங்கி உன்னை இன்னமும்விட மனம் துணியாது இப்போது கண்டு அழைத்துச்செல்லும்பொருட்டு வந்தேன்; நீயோ தற்போது பெரியார் துணையின்றி அலைகின்றாய் உன் தந்தையோ உன்னை நவநாகரிக முறையில் தனியாக விட்டுவிட்டு, தன்மனதிற்கிசைந்த மாதுடன் இணைபிரியாது இருக்கிறார்; உனக்கோ படிப்பும் பூர்ணமாகிவிட்டது; உன்னுடைய வயதும் வாழ்க்கைப் படவேண்டிய காலத்திற்குமேலோடிவிட்டது; நீ இதுகாறும் தனித்தரகபுரிந்து தன்போக்கிற்சென்று பாழடைந்திருப்பினும் அவைகளையெல்லாம் யான் மறந்து உன்னை அழைத்துக்கொண்டுபோய் எப்படியேனும் நல்வழிப்படுத்தலாமென்று நாடியிருக்கிறேன். இனிமேல் நீ உனது சுபராஜ்யத்தைவிட்டு நான் உன்னைக்கட்டிய கணவன் என்ற மதிப்புடன் என்னோடுகூட வந்துசேர்; நீயும் நானும்

ஒருமனப்பட்ட இன்பமனுமவித்து இல்லறம் நடத்துவோம்; நீ உனது படிப்பைப் பாழாக்காமல் ஏதேனும் தொழில் செய்யப் பிரியப்படினும் அதற்கும் நான் முயன்று ஏற்பாடு செய்கிறேன்; இனி உனக்குத் தனித்த வாழ்க்கை வேண்டாம்; தனித்த வாழ்க்கையினால் ஆபத்துக்கள் அனேகம் சம்பவிக்குமேயன்றி உனக்கு ஆதரவு கிடைக்காது; நீ இவ்வாக்கைத் தேவ வாக்காக எண்ணு; ஒன்றி யான வாழ்வில் துன்பமும், திகிலும், கவலையும் குடிக்கொள்ளுமேயன்றி, இன்பமும், நிர்ப்பயமும், நிம்மதியும் இம்மியளவும் உண்டா காமாட்டா; அடி ராதா! நான் உன்மேலுள்ள உண்மையான பிரியத்தினால் பழய விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடுகிறேன்; உன்னைப் புதிய புனர்விவாகம் செய்துகொண்டதாக எண்ணிவிடுகிறேன். நீ உன்னுடைய காட்டுமிருக ஆட்டங்களை யெல்லாம் நிறுத்திவிட்டு, இனிமேல் ஒழுங்காகவிருக்கும் வழியைத் தேடிக்கொள்; தனித்த வாழ்க்கை நற்பயனளிக்காது. தனித்த வாழ்க்கையில் சத்துருக்களின் பார்வை மிகுந்து நின்று இரகசியமாக உன்னைக் கொல்லமுயலும்; தனித்த வாழ்க்கையில் உனக்குப் பலவிதங்களிலும் இடுக்கண்கள் 'அவள் எங்கே! எங்கே!' என்று காத்துக்கொண்டிருக்கும்; புற்றுக்குள் இருக்கும் பாம்பையும், அந்தப் புற்றையும் மேலுள்ள புற்கள் மறைத்துக்கொண்டிருக்கும். அந்தப் புல்லின் மேல் யாரேனும் காலை வைத்தால் அவர்களை உள்ளேயிருக்கும் பாம்பு கடித்துத் துன்பத்திற்குள்ளாக்கிவிடும். அதைப்போல் தீய செய்கைக்குள்ளடங்கியிருக்கும் ஆபத்தை நாகரிகமானது மறைத்துக்கொண்டிருக்கும்; அந்நாகரிகத்தில் பிரவேசித்தால் ஆபத்து நேரும். இந்த உண்மை உன் மட்டி மனத்தில் விளங்காமலிருக்கின்றது; உன்னுடைய நற்காலத்திலேயே, உன் விஷயத்தில் என் மனம் இன்னும் வேனுபடா திருக்கின்றது. உன் இளமையும், எழிலும், என் மனத்திலுள்ள காதலும் அவ்வாறு எனதுள்ளம் வேறுபடா திருக்கச் செய்துகொண்டிருக்கின்றன. என் மனத்தில், உன் மீதுள்ள அன்பென்னும் முனை தோன்றித் தனிர்விட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது. அப்படித்துளிர்க்கும் தளிரை நீ முறித்துவிடாதே; ராதா! என் வார்த்தைகளை இனியேனும் கேட்டு நட; அதனால் உனக்கு நன்மையே உண்டாகும். ஓர் அரசனில்லாத நாடு எவ்வாறு

பாழாய்ப்போகின்றதோ அதேபோல காதலில்லாத நாயகி பாழாய்விடுவது திண்ணம்; தனித்த வாழ்க்கை தற்போது உனக்கு இன்பமாகத்தோன்றலாம். அந்த இன்பம் நெருப்பை மூடிக்கொண்டிருக்கும் நீற்றைப்போல் மேலுக்கு மாத்திரம் களிப்பாகவிருக்கும்; உள்ளே, சுட்டு வேதனையை யுண்டாக்கும் நெருப்பிருப்பதுபோல துன்பம் குடிகொண்டிருக்கும்; இதை நன்றாகக் கவனத்தில் வை. நான் ஏதோ பயித்தியக்காரத்தனமாக உளறுகிறேனென்று எண்ணாதே. உன்னை என் மனைவி என்று காண்போருரைப்பார்களல்லவா! அந்த முறையைக்கொண்டு நான் கூறுகின்றேன். சகல லோகங்களிலுமுள்ள ஜனங்களை எல்லாம் காப்பாற்றக்கூடியவர் கடவுளாக விருப்பினும் அக்கடவுள் ஒவ்வொருவரையும் மனிதரின் மூலமாகத்தான் காப்பாற்றுவார். நாயகியைக் காப்பதற்கு நாயகனுக்கு அவர் உரிமை கொடுத்திருக்கின்றார்; அந்த முறைப்படி உன்னைக் காப்பாற்றும் முறை எனக்கேற்பட்டிருக்கிறது; இதை உன் எண்ணத்தில் பதித்துக்கொள். உன்னுடைய மனத்திற்கு இப்போது அந்த நியாயம்தோன்றாவிடினும் மற்றொரு காலத்திலேனும் கட்டாயம் உதிக்கும். உனக்குத்துணையாவார் என்னை இன்றி இப்புவியில் வேறு யாருமில்லை. நான் உன்னுடைய சகல குற்றங்களையும் மன்னித்துவிட்டு உன்னை நல்வழிப்படுத்த அழைப்பது உனது நற்காலத்தால் ஏற்பட்டதென்று நீ எண்ணிக்கொள். அநியாயமாய்ப்பாழாய்ப்போகாதே!" என்று கூறி மேலும் ஏதேதோ கூறவாயெடுத்தான்.

அவன் மேற்கூறிய விஷயங்களைச் சொல்வதற்கு முந்தியே இராதாபாய், அவனை உற்றுநோக்கி, அவன் தன் புருஷனென்பதைத் தெரிந்துகொண்டாள். அவ்வாறு தெரிந்துகொண்டதும், அவனைப் பற்றிச் சிறிதும் அச்சம்கொள்ளவில்லை. அவன்மீது வெறுப்பும், அகூபையும், ஒருவிதமான ஆத்திரமும் கொண்டாள். அவ்வாறு கொண்டு அவனை முறைத்து முறைத்துப் பார்த்தாள். பின்னர் அவனைப் பார்க்கவும் பிடிக்காமல் அவன்மீது அருவருப்புக் கொண்டாள்; 'என்ன காரணம் பற்றி இவன் இங்கு வந்தான்!' என்று யோசித்தாள். அவ்வாறு யோசித்தபடியே மௌனமாய் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தாள்.

அப்படி யிருந்தவள், சந்திரகாசன் மேற்கூறிய விஷயங்களைச் சொல்ல மேலும் பேச வாயெடுத்தவுடன் ஆத்திரங் கொண்டு அவனை அதற்குமேலொன்றும் பேச விடாமல், அலகியமாக எழுந்து நின்று, அவனை நோக்கிப் பேசத் தொடங்கி, “நீங்கள் அதிகப் பேச்சு இவ்விடத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டாம்; யான் வெட்டிப் பேச்சில் பொழுதை யோட்டும் வீண் மனுஷியல்ல; ஒவ்வொரு அவப் பொழுதையும் ஒவ்வொரு தவப் பொழுதாகப் போக்கும் யோக்கியதா சிரோன்மணி நான் என்ற விஷயம் தங்கள் நினைவி லிருக்கட்டும்; நான் கொண்டிருக்கும் நாகரிக முறைக்குத் தக்க நல்ல வார்த்தைகளையே கூறுவேண்டியவளா யிருப்பதனாலும், நீர் என்னைவிட வயதில் பெரியவரா யிருப்பதனாலும், உங்களிடம் நான் மரியாதையான வார்த்தைகள் கூறுகின்றேனே யன்றிக் கல்பாண பந்தம் இருக்கிறதென்று நினைத்துப் பேசவில்லை. அதற்காக உங்களுக்கு நான் மரியாதை கொடுக்கமாட்டேன்; சிறு குழந்தையில் பொம்மையை வைத்துக்கொண்டு விளையாடுவது போல தாய் தந்தையர்கள் தம் மக்களைப் பொம்மைகளாகப்பாவித்து பொம்மைக் கலியாணம் செய்வது போல அவர்களுக்குக் கல்யாணம் செய்து விடுகிறார்கள். இவ்வாறே நமக்கும் நம் பெற்றோர்கள் விவஸ்தையற்ற மணம் செய்திருக்கிறார்கள்; அது உதவாது. அதைப் பற்றி இங்குப் பேசுவது அனாவசியம். நீங்கள் யார்? நான் யார்? உங்களுக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்? நீங்கள் அதிகமான வார்த்தைகளை இங்கே அளக்கவேண்டாம்; இங்கு அவற்றைக் கேட்பதற்கு யாரும் தயாரா யில்லை; உங்கள் வேதாந்தம் எனக்கு வேண்டாம்; நானும் பி. ஏ. படிக்கையில் “பிலாஸபி” (Philosophy) ஓர் சப்ஜெக்டாக எடுத்துக்கொண்டு படித்தவள் தான்; உங்களை விட யான் ஓரம்சத்திலும் குறைந்தவளல்லன்; உங்களுடன் கூடவிருந்து உங்களுக்கு அடங்கி நடக்க எனக்குத் தலைவிதி இல்லை; உம்மைப் போல நானும் படித்தவள்தான்; எனக்கு ஒருவருடைய தபவும் வேண்டியதில்லை; என்னுடைய தனித்த வாழ்க்கையின் இன்ப துன்பங்கள் என்னைச் சார்ந்தவை; அவற்றிற்கும் உமக்கும் ஒரு சம்பந்தமு மில்லை; ஆதலால் நீங்கள்

அவற்றிற்காகக் கவலைப்படவேண்டியதில்லை, என்விஷயமாக நீங்கள் சற்றும் கவலை கொண்டு பேசவேண்டியதில்லை; நமக்குப் பொம்மைக் கலியாணமான பிறகு நம்மிடத்திலிருந்த பொம்மைத் தன்மை நீங்கியிட்டது; இப்போது ஒவ்வொருவருக்கும் சுய அறிவு விருத்தி யாகி யிருக்கின்றது; ஆதலால் இனி அவரவர் மனங் கொண்டதையே செய்யவேண்டும்; இத்தகைய பொம்மைக் கலியாணங்களே உலகைக் கெடுக்கின்றன; பாழாய்ப் போன இப்பாசிய விவாகத்தை நம்மவர் என்று தொலைத்துத் தலை முழுசுவார்களோ அன்று தான் நமது நாடு முன்னேற்ற மடையும்; நீர் புருடர் என்கிற அகம்பாவத்துடன் என்னிடம் உரையாட வேண்டாம்; புருடரை விடப் பெண்பிள்ளைகள் எந்த விதத்திலும் தாழ்ந்த வகுப்பினரல்லர்; அவர்கள் ஆடவர்களுடைய தயவு பெற்றுத் தான் பிழைக்க வேண்டுமென்ற நிபந்தனை அந்தப் பெண்களுக்கு இல்லை; பெண்கள் படிப்பதில் சற்றேனும் குறைவு பட்டிருக்கின்றார்களா! தொழில்கள் செய்வதில் தான் குறைவுற்றிருக்கிறார்களா! சமூக ஊழியம் செய்வதிலும் சக்தி யற்றிருக்கிறார்களா! சகல விதங்களிலும் பெண்களின் சாமர்த்தியம் ஆண்களை விடச் சிறந்ததாகத் தானே யிருக்கின்றது; இத்தகைய பெண்களின் வீரத் தன்மையை அடியோடு நாசம் செய்வதற்கே ஆண் பிள்ளைகளில் நாசரிகர் தெரியாத சிலர் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தங்களுக்கு மேல் சகல விஷயங்களிலும் பெண்கள் உயர்ந்து விடுவதால் தமது கௌரவத்திற்குக் குறைவு நேரிடப் போகின்றதென்னும் வயிற்றெரிச்சலினாலேயே அவர்கள் இவ்விதம் செய்கிறார்கள்; ஆதிகாலத்திலும் சாஸ்திரங்கள் என்றும், புராணங்களென்றும், மனுநீதி என்றும் பல நூல்களை எழுதிவைத்த கிழட்டுப் பேர்வழிகள், 'பெண்களுக்கு ஒருவிதத்திலும் சுதந்திரங் கொடுக்கலாகாது; அவ்விதம் கொடுத்தால் நமது யோக்கியதை குறைந்துவிடும்' என்ற தூர் எண்ணங் கொண்டு, தமக்கு அனுசூலமாகவும், பெண்களுக்குப் பிரதிகூலமாகவும் அவர்களை அடிமைகளாக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் கபடமாகத் தம் மனம் போனவாறெல்லாம் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இத்தகைய ஆண் பிள்ளைகளின் சூதான எண்ணத்தை யாங்களறியாமலில்லை; ஆண்களுக்குப் பெண்கள்

அடிமைப் படுவது அனாவசியம்; அவர்களைவிட இவர்கள் எந்த விதத்தில் தாழ்ந்தவர்கள்? பெண்களும் ஆண்களைப் போல படிக்க வில்லையா? வைத்தியர்களாக வில்லையா? இன்னும் மற்ற சகல துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கவில்லையா? இப்படி எல்லா விதத்திலும் ஆண் மக்களைப் போலவே சிறந்து நிற்கும் பெண்களை பாழ்படுத்த ஆடவர்கள் முயல்வது நியாய விரோதம்; அவர்கள் பெண்களை அடிமைப் படுத்தச் செய்த தந்திரங்களில் முதன்மை பெற்ற தந்திரம் விவாக பந்தமே யாகும்; இதில் ஐயமே யில்லை. இவ்விதம் பெண்களுக்கு விவாக மென்னும் விலங்கைப் பூட்டி அவர்களைக் கைதிகளைப் போல வீட்டிலடைத்து அவர்களிடம் வேலையை வாங்குவதும், வருடந்தோறும் அவர்கள் ஒற்றையும் இரட்டையுமாகப் பல குட்டிகளைத் தள்ளச் செய்வதும் அநாகரிக ஆடவர்களின் செய்கைகளா யிருக்கின்றன; அவர்கள் மகாமேன்மையான பெண்களின் பலத்தை இவ்வாறு கெடுத்து அவர்களைப் பாழாக்கி அவர்களுக்குப் பேதைகள் என்ற பட்டங்களைக் கொடுத்து முழையி லடக்கி விடுகின்றார்கள்; இத்தகைய கபட குண முடைய புருடரின் குள்ளநரித் தந்திரங்களை யெல்லாம் நானறிவேன். அந்தக் கட்டுக்கதைகளை யெல்லாம் என்னிடம் கொட்டியளக்கவேண்டாம்; என்னுடைய சுயேச்சையான தன்மையைப் பற்றிப் பிறர் தடுத்துக் கூறவேண்டுவதில்லை. அவ்வாறு கூறுவதையான் கேட்கத் தயாராயில்லை; நான் உங்களோடு கூட ஒத்து வாழவேண்டு மென்றும், உங்களுடைய தயவிற்கு எதிர் பார்த்திருக்கவேண்டுமென்றும் எந்த ரூலும்—சட்டமும்—கூறவில்லை; நான் சுய வுணர்ச்சி யில்லாதிருக்கும் காலத்தில், கருநாடகப் பேர்வழிகள் கூடி எனக்குச் செய்துவிட்ட பொம்மைக் கலியாணத்தைக் கொண்டு நீர் என்னை மிரட்டவேண்டாம்; நான் மற்ற ஆபரணங்களைப் போலவே மங்கலியத்தையும் ஓர் ஆபரணமாக எண்ணி இருக்கிறேனே யன்றி அதை உங்களுடைய பந்தத்திற் கறிகுறியாக நினைக்கவில்லை; என்னுடைய டயமெல்லாம் வீணாகி விட்டது; இனிமேல் நீர் இங்கு வரவேண்டாம்; என் விஷயமாகப் பேசவும் வேண்டாம்; உம்முடைய போதனை எனக்கு அனாவசியம்; மரியாதையாகச் சென்று வாரும்” என்று வெகு முடுக்காகவும், தடுக்காகவும், அலகழியமாகவும் கூறினார்.

இந்தக் கொடிய பாணங்களைப் போன்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் சந்திரகாசனுடைய மனம் பட்ட பாட்டைச் சொல்லுதல் இயலாது; அவன், அடக்க முடியாத கோபங் கொண்டு பல்லைக் கடித்துப் பெரு முச்சு விட்டான். “ஆகா! இந்தப் பாதகிக்கு எத்துணை அகம்பாவம் ஏற்பட்டிருக்கிறது! இவள் சற்றும் அச்ச மின்றி இத்தகைய வார்த்தைகளை உரைக்கின்றாளே! அந்தோ! என் வயிறு பற்றி எரிகின்றதே!” என்று தனக்குள் எண்ணி, மீண்டும் பேசத் தொடங்கி அவளை நோக்கி “அட! வேண்டாம்! வேண்டாம்!! ‘இளங்கன்று பய மறியாது’ என்ற பழமொழிப்படி நீ சிறுமி யாதலால் அச்ச மற்றுப் பேசுகறாய்; மனிதர் தலைக்கு மேலுள்ள கொள்ளி தலையில் எப்போதேனும் பிடித்துக் கொள்ளும். அதைப் போல நீ தலைக்குமேல் ஆபத்தைத் தேடி வைத்துக்கொண்டிருக்கறாய்; அது எப்பொழுதாவது உன்னைத் தொலைத்துவிடும். நீ தனித்து வெளியேறித் திரிவதால் உன்னைச் சந்திக்கும் மைனர்களெல்லோரும் உனக்குத் துணையாவார்களென்று; நினைக்கின்றாய்; சந்தைக்கு வருவோரெல்லாம் வழிக்குத் துணையாகமாட்டார்கள். இவ்வித துணிபு உனக்கு உண்டாயிருப்பது உனது கெட்ட காலத்தால் நேர்ந்ததாகும்; ‘கேவேகும் பின்னே; மதி கெட்டுவரும் முன்னே’ என்பதற் கிணங்க உனக்குப் பின்னால் வரப்போவதற்கறிகுறியாக இப்போது உன் மதி கெட்டிருக்கிறது. அவ்வாறு கேடு வருவதை நீ உணரவில்லை; வீணாக நவநாகரிகத்தில் மூழ்கி நமது பழய வழக்கங்களைப் பாழாக்காதே! பழிக்காதே! குறை கூறிக் கேட்டை விளைவித்துக்கொள்ளாதே. நீ இத்தகைய தூர்க்குணியாய்ப் பேசியும் உன்னுடைய நன்மையைக் கோரியே இவ்வாறு மீண்டும் உனக்குப் புத்தி கூறுகிறேன்; நான் விடாது தொடர்கிறேன். அடி துஷ்டப் பேயே! வீணாகக்கெட்டுப் போகாதே! உன்னைப் பலரும் ஏளனம் செய்கின்றார்களே! அதனோடு என் பெண்சாதி என்றும் கூறி என்னையும் பரிகசிக்கின்றார்களே! இந்த அவமானத்தினால் என் உயிர் தத்தளிக்கின்றதே! உனது தூர்க்குணத்தையும், மூடத் தன்மையான மூர்க்கத்தையும் விட்டுடாவித்து நீ நற்குணத்தைக் கைக்கொள்; நற்குண மளிக்கும் நன்மையை மற்றெதுவு மளிக்காது; மதிப்பைக் கொடுப்பது நந்

குணமே! சாந்தத்தைத் கொடுப்பதும் நற்குணமே! பெரியாருக்குப் பூஷணமாக விளங்கச் செய்வதும் நற்குணமே! நாதனுக்கு நல்ல நாயகியாய் விளங்கச் செய்வதும் நற்குணமே! குலத்திற்குத்தலைகமாக விளங்கச் செய்வதும் நற்குணமே! இத்தகைய மகா அருமையான நற்குணத்தை நீ இழக்காதே! நீயும் நானும் வேறு என்று நீ கூறுவதைக் கடவுள் சகிப்பாரா! நீ கூறும் கடினமான மொழியை அக்கடவுள் மறைந்து கேட்டுக்கொண்டிருப்பார்; இதனை நீ சிறிதும் சிந்திக்கவில்லையே! அட பேதையே!” என்று கூறி மேலும் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான்.

அதற்குள் இராதா வெகு ஆத்திரம் கொண்டு, “இதென்ன நியூஸன்ஸ்! உங்கள் பிரசங்கத்தை நிறுத்துங்கள்; உங்கள் கதர்க்கோலமும், கண்ணாவிப் பேச்சும் நன்றாயிருக்கின்றன; இவ்வாறு பேசுவதற்கு இந்த இடம் சரியான தன்று; என்னுடைய நித்திரை பங்கமாகின்றது; நீங்கள் மரியாதையாக வெளியே சென்று விடுங்கள்” என்று கூறினார்.

சத்தி:—இவ்விடத்தில் இவ் விரவு தங்குவதற்கு எனக்குப் பாத்தியமுண்டு; கடவுளே அந்தப் பாத்தியத்தை எனக் களித்திருக்கின்றார்; ஆகையால் நான் வெளியில் செல்வது அனாவசியம்; நீ எனது உரிமைப் பொருள் என்பதை மறக்காதே! எந்தக் கோர்ட்டிற்கு வழக்கிற்குச் சென்றாலும் இந்த முறையை எவராலும் மாற்ற முடியாது; ஜாக்கிரதை.

ராதா:—(“இதென்ன கஷ்ட காலம்! சனியன் பிடித்தவன் இங்கு ஏன் வந்தானே தெரியவில்லையே!” என்று தனக்குள் எண்ணிப் பின்) “ஓ! கடவுளால் உங்களுக்கு நான் உரிமையாக்கிக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றேனா! அப்படியாயின் பழய பழக்கங்களையும், கடவுள் பத்தியையும் கைக் கொண்ட உங்களுக்கு அந்தக் கடவுளே நேரில் வந்து என்னை உமக்கு உரிமையாக்கி, உண்மையை விளக்கிக் காட்டி என்னை உம்மிடம் சேர்ப்பிக்கட்டும்; அப்போது யான் உம்முடன் வருகிறேன்; அதுவரையில் இங்கு நீர் தங்குவதற்கு உமக்கு அதிகார மில்லை; இவ் விராக் காலத்தில் இங்கிருந்து

கொண்டு நீர் தாறுமாறாக உளறவேண்டாம்; போம் வெளியில்; இவ்விதம் இங்கே அடிக்கடி வந்தால் நீர் பெரிய விபத்தில் சிக்கிக் கொள்வீர் என்பதை மறக்கவேண்டாம்” என்று கூறியபடியே அங்கிருந்த ஓர் பொத்தானை அழுத்தினார். உடனே இரண்டு வேலைக்காரர்கள் அங்கே ஓடிவந்தார்கள். அவ்வாறு வந்தவுடன் இராதா அவர்களை நோக்கி, “இந்த ஆளை வீதியில் கொண்டுபோய்த் தள்ளிக் கதவைத் தாளிடுங்கள்” என்று உத்தரவிட்டாள்.

அவ்வாறு கூறிய க்ஷணத்திலேயே அவர்கள், சந்திரகாசனைப் பிடித்து, இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள். சந்திரகாசன் தன்னுடையவரையில் நிமிரி தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றான்; அஃதவனால் முடியவில்லை. இரண்டு முரடர்களின் முன்னால் ஒன்றிக்காரனாகிய அவன் வல்லமை செல்லுமா! அவர்கள் அவனை இழுத்துக்கொண்டு போய் வீதியில் தள்ளிக் கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். இராதாபாய் ஜன்னல் வழியாக அங்கு நடந்த விஷயங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தாள். வேலைக்காரர்கள் அவனை வெளியில் தள்ளிக் கதவைத் தாளிட்ட பின்னரே அவளுடைய பதற்றம் நீங்கிற்று. அதன்மேல் அவள், ‘அப்பாடா!’ என்று படுத்தாள்.

அந்தோ! வீதியில் பிடித்துத் தள்ளப்பட்டச் சந்திரகாசனின் மனம் அப்போதிருந்த நிலைமையை, அவனைப் போல மனைவியால் துன்புற்றவர்களே அறிவார்கள். அதை நாம் இன்ன தன்மை யுடையதென்று கூறவது சாத்தியமாகாது. அவன் பட்ட அவமானத்தினாலும், கஷ்டத்தினாலும் அவனுடைய இருதயம் வெடித்துவிடுவதுபோல விருந்தது. அவன் பெரிய மனக்கலக்கம் கொண்டு அபாரமான வேதனையுடன் அந்தப் பங்களாவின் ஜன்னலை முறைத்துப் பார்த்தபடியே நின்று விட்டான்.

3-வது அதிகாரம்

காதலே இன்பம்; காதலே துன்பம்

காரிருள் சூழ்ந்த அவ்விரவில் அச்சமயம் பேரிடி முழக்கத்துடன் ஜோடுவனக் கொட்டும் அம் மாரியின் பயங்கரமான தோற்றம் எல்லோருடைய மனத்தையும் கலக்கி நடுங்கச் செய்துகொண்டிருந்தது. அந்த மழைக்காக ஒன்றிய விடத்தில் துஷ்டர்கள் நின்று உபத்திரவிக்க முற்பட்டதைக் கண்ட சாருகாசனுக்கு, 'நாம் இவர்களிடமிருந்து எவ்விதம் தப்பலாம்?' என்ற யோசனை பலமாக உண்டாகி விட்டது. இருளின் மிகையால் ஒருவர் முகம் ஒருவருக்குத் தெரியவில்லை. அங்கு சமார் 5, 6 பேர்களே இருந்தார்கள். கடைக்காரனோ தன் கடையிலுள்ள பொருள்களில் பாதிக்கு மேல் பறிகொடுத்துவிட்டுச் சங்கடப் பட்டு மிச்சமுள்ள பொருள்களையேனும் சூறை போகாமல் காக்கவேண்டுமே என்ற பயத்துடன் கடையைப் பூட்டிவிட வேண்டுமென்று எண்ணினான். அக்கடைக்குத் தனித் தனியான பலகைகளை வரிசையாக வைத்துப் பூட்டும் படியான அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அவ்விதம் பலகைகளை ஒன்றாக வைத்துப் பூட்டுவதற்கு விளக்கு வெளிச்ச மில்லாது இருள் சூழ்ந்திருந்த படியால் சௌகரியப் படவில்லை. அவன், கீழே இறங்குவதற்கும் பலகைகளை வரிசையாக எடுத்துவைப்பதற்கும் சாத்தியப் படாமல் விழித்தான். தான் கீழே இறங்கினால் திருடர்கள் எங்கே கடைக்குள் புகுந்துகொள்வார்களோ என்ற பயம் ஒரு புறம் அவன் மனத்தைக் கலக்கிக்கொண்டிருந்தது. இத்தகைய நிலைமையில் அவன் பூனை போல் திறு திறென்று விழித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் அப்படியிருக்கும் நிலைமையில் நமது சாருகாசனை

அந்த முரடர்கள் இம்சிக்கத் தொடங்கவே அந்தக் கடைக்காரனுக் கேற்பட்டிருந்த பயம் முன்னிலு மதிகரித்துவிட்டது. 'இவர்கள் சண்டை யிட்டுக்கொண்டு எங்கே கடைக்குள் புருந்துவிடுவார்களோ!' என்ற திகிலும், கலக்கமும் அவன் மனத்தில் அதிகமாக உண்டாய்விட்டன. அவ்வகைக் கலக்கத்தால் அவன் மிகவும் நடுக்கலுற்று, அவர்களை நோக்கியபடியே இருந்தான்.

சாருகாசலுக்கோ குடல் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. விலையுயர்ந்த வைர மோதிரமும், கடுக்கனும், கைக் கடிக்காரமும், பொத்தானும் கொள்ளை போய்விடப் போகின்றனவே என்ற கவலை யுடன் அவன் தன் ஜேபியில் கையை விட்ட திருடன் மீது குபிரொனப் பாய்ந்து அவனைத் தட தட வென்று இழுத்துக்கொண்டு வந்து அபாரமான உக்கிரகத்தோடு கொட்டும் மழையில் தபாலெனத் தள்ளினான். இதற்குள் இன்னு முள்ள திருடர்கள் பின்புறம் வந்து சாருகாசலை வளைத்துக்கொண்டார்கள். அவ்வமயம் அவன் தனது கைப் பிரம்பினால் சுமீர் சுமீர் என அவர்களை வீசி அடித்து, அவர்களோடு யுத்தம் செய்து அவர்களைக் கீழே தள்ள முயன்றான். அதற்குள் முன்னர் வீதியில் தள்ளப்பட்டவனும் ஆத்திரத்துடன் எழுந்து ஓடி வந்து சாருகாசன்மீது பாய்ந்தான். எல்லோரும் கூடி அவனை வளைத்துக்கொண்டார்கள். புலிக் கூட்டத்தின் மத்தியில் அகப்பட்ட எலியைப் போல சாருகாசன் அவர்களின் நடுவில் அகப்பட்டுக்கொண்டான். எனினும் அவன் தைரியத்தை விடாமல் கையினாலும், காலினாலும் லட் லட் என்று அவர்களை உதைத்தான். அப்படி உதைத்தும் அவர்களுடைய கைப் பிடியில் கெட்டியாக அகப்பட்டுக்கொண்டான். இருவர் அவனைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டார்கள்; பின்னும் இருவர் அவனுடைய கடுக்கன் முதலியனவற்றைக் கழற்ற முயன்றார்கள். அத்தருணம் முன்னர் அணைந்திருந்த மின்சார விளக்குகளுள்லாம் குபிரொன்று பற்றிக்கொண்டு கோடிசூரியப் பிரகாசத்தைத் திடீரென்று உண்டாக்கிவிட்டன. அவ்வாறு வெளிச்சம் உண்டாகவே அந்தச் சோதாக்கூட்டத்தவர்கள் சாருகாசனைத் தபாலென்று விட்டுவிட்டு மழையையும் கவனிக்காது எடுத்தார்கள் ஓட்டம்.

தருணத்தில் கடவுள் நேராக வந்து உதவி செய்ததுபோல, வெகுநேரமாக அவிந்து கிடந்த விளக்குகள் குப்பெனப் பிரகாசித்துத் திருடரையோட்டிய அதிபற்புதமான சம்பவத்தைக் கண்ட சாருகாசன் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியை அடைந்தான்; கடவுளைத் தோத்திரம் செய்தான். பிறகு அக்கடையிலேயே சற்றுத் தங்கினான். கடவுள் தனக்கு நேரவிருந்த பெருநஷ்டத்தைத் தீர்த்துத் தன்னைக் காத்த விந்தையைப்பற்றி அந்தக் கடைக்காரனுடன் பேசிக் கொண்டே இருந்தான். பிறகு வீட்டிற்குச் செல்ல நினைத்தான்; மழை நிற்கவில்லைபாகையால் அவ்வாறு செல்லமுடியவில்லை. அதிக நேரமாகிவிட்டது. பிறகு அவன் எப்படியாவது வீட்டிற்குச் சென்றுவிடவேண்டுமென்று கடைக்காரனிடமிருந்து ஓர் குடையை இரவலாக வாங்கிக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுத் தன் வீடுசென்று தன் வேலைக்காரன்மூலம் அந்தக்குடையை உடனே திருப்பிக் கடைக்காரனுக் கனுப்பிவிட்டான்.

அதன்மேல் அன்று நடந்த சகல விஷயங்களையும் தன் தாய் தந்தையரிடம் தெரிவித்து, 'இவற்றால்தான் நான் வர நேரமாய் விட்டது' என்று கூறினான். பிறகு போஜனம் செய்துவிட்டுப் படுங்குக்கொண்டான். படுத்தபின் அவன் மனத்தில் அன்று தான் ஜெயமணி வீட்டிற்குச் சென்றதும், ஜெயமணி வெகு அன்பாகப் பேசியதும், அவளுடைய மனத்தில் காதலுடன்கூடிய துல்லியமான பேரன்பு தோன்றி அவ்வன்பின் முதிர்ச்சியால் தன்னை அவள் மறு தினம் தனது பிறந்த தினக்கொண்டாட்டத்திற்கு அழைத்த விதமும், அவளுடைய ரமணியமான வதனத்தின் எழிலும் தோன்றி அவனுக்குப் பேராநந்தத்தை விளைவித்துக்கொண்டிருந்தன. தூக்கம் ஆரம்பித்தபோதே அவைபெல்லாம் கனவில் தோன்ற ஆரம்பித்துவிட்டன. அவன் கண்ணை மூடினால் ஜெயமணியின் உருவம் அவனெதிரில் வந்து நிற்கும்; கண்ணைத் திறந்தாலோ அவ்வறையிலுள்ள சாமான்களே எதிரில்தோன்றும்; ஜெயமணியின் உருவம் மறைந்துவிடும். இத்தகைய விநோதத் தோற்றங்கள் உண்டாகிக் கொண்டிருந்தபடியால் அவன் தூக்கக்கொள்ளாமல், "ஆகா! நமது பெற்றோருக்கு ஜெயமணியின் வீட்டார்மேல் ஏற்பட்டிருக்கும் துவே

ஷத்தினால் நமது வாழ்வு பாழ்படுவது திண்ணமென்று தோன்று கின்றதே! உம், ஜெயமணியை—என் கண்மணியை—யானடையும் பாக்கியமிருப்பின் என்னைவிட பாக்கியசாலிகள் இவ்வலகத்திலிருக்க மாட்டார்கள்; அந்தப் பாக்கியம் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ? மனமொத்த காதலால் செய்துகொள்ளும் மணமே சிறந்ததாகும்; அவ்வாறு செய்துகொள்ளாத மணம் மணமாகுமா! பிணம்போன்ற தல்லவா! ஆகா! 'நாளையதினம் வரவேண்டும்' என்று ஜெயமணி நம்மைப்பழைத்ததற்கு நாம் சரியான பதிலளிக்காது வந்துவிட் டோமே! அதனால் அவள் மனம் கவலைக்குள்ளாகுமோ? அவள் நம்மீது கோபமுறுவளோ! நாம் முட்டாள்தனமாகவல்லவா பேசாமல் வந்துவிட்டோம். நாம், 'நாளேக்கட்டாயம் வருகிறேன்' என்று கூறிவிட்டுவராமற்போனோமே! உம். இப்போதுதான் என்ன முழு கிப்போய்விட்டது? நாளையதினம் நாம் அங்கே சென்றுவரலாம்'' என்று பலவிதமான யோசனைகளைச் செய்துகொண்டு அன்றிரவைக் கடத்தினான்.

மறுநாள் சாயுங்காலம் நேரே கடைக்குச் சென்று புஷ்பம், வெற்றிலை, மஞ்சள் குங்குமம் முதலியனவும், சில பழதினுசுகளும் வாங்கிக்கொண்டான். தன் காதலில் அணிந்துகொண்டிருந்த பல விதமான வைரங்கள் பதித்த மோதிரங்களில் ஒன்றைக் கழற் றி ஓர் தட்டானிடம் கொடுத்து, அதற்கு மெருகிடச்செய்து அதையும் மேற்கூறியவற்றோடு எடுத்துக்கொண்டு விளக்கேற்றிய பின்னர் வெகு குதூகலத்துடன் ஜெயமணியின் வீட்டிற்குச் சென்றான்.

அன்று ஜெயமணியின் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டத்திற்காக, அவளுடைய தாய் அவளுக்குள்ள ஆபரணங்களைப் பூட்டிச் சரிகைச்சேலை கட்டி அலங்காரம் செய்வித்திருந்தாள். இப்பற்கையழ கோடு செயற்கையழகும் சேர்ந்து நம் ஜெயமணியை அதிருபலா வண்ய சுந்தரியாய் விளங்கும்படி செய்துவிட்டன. அவளைப் பார்த்த தோர் 'தேவமாதோ! கந்தர்வமாதோ!' என்று ஐயுறும்படி அவள் அப்போது பேரழகியாய்த் தோன்றினாள். அத்தகைய ஜகன் மோகன சிங்காரி அம்மாலை நேரத்தில் அவளுடைய மலர்போன்ற

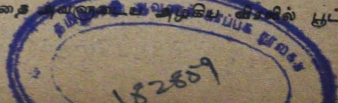

கரத்தில் யாழை ஏந்தி வாசித்து வெகு இனிமையாகக் கீதம் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். அவ்வமயம் அம்மின்னிடையாள், ‘சாக்ஷாத் வாணியே இவ்விதம் கண்டொள்ளாக் காட்சியளிக்க இங்கே வந்திருக்கின்றனோ?’ என்று பார்த்தோர் அதிசயிக்கும்படி விளங்கினாள். அத்தருணம் அங்குச்சென்ற நம் சாருகாசன், ஜெயமணியின் அற்புத அலங்காரத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தும், கானத்தைக்கேட்டு ஆரந்த முற்றும் மெய்ப்மறந்து பரவசமுற்று அவளறியாதவாறு நடந்து போய் அவளுக்குப் பின்புறத்தில் நின்றான். ஜயமணியின் சிகையானது மலர்களால் நிறைந்து ஓர் புஷ்பவனம்போலக் காணப்பட்டது. சாருகாசன் அந்தக் காட்சியால் மதிமயங்கி, மெல்ல அவள் சிகையிலணிந்திருந்த புஷ்பங்களின்மீது தனது கையை வைத்து, அக்கரத்தில் ஓட்டிய பரிமளத்தை முகூர்த்து இன்பமுற்று நின்றான். ஜயமணி யீனை வாசிப்பதிலேயே தனது பூரணமான கவனத்தையும் செலுத்திக்கொண்டிருந்தபடியால் சாருகாசன் வெகு ருக்ஷமமாகவும், மெல்லவும் தன் சிகையிலுள்ள புஷ்பத்தின்மீது கரத்தை வைத்ததை யறியவில்லை. அவ்வமயம் அவள், “ராரா மாயிண்டி தாக” என்ற அசாவேரி ராக கீர்த்தனையை வெகு அழகாகப் பாடத் தொடங்கினாள். அந்தப் பாடலைக்கேட்ட சாருகாசனுக்கு அது, தன்னையே அவள் வெகு அன்புடன், ‘ராரா! மாயிண்டி தாக’. என்று அழைப்பதுபோல தோன்றிற்று. உடனே அவன், ஆரந்த பரவசத்துடன், “என் கண்மணி! ஜெயமணி! நீ என்னையா அழைத்தாய்? நான் இதோ வந்துவிட்டேன்” என்று கூறிக்கொண்டே அவளெதிரில் வந்து நின்றான்.

திடீரென்று இவ்வாறு கூறிக்கொண்டு வந்த சாருகாசனை ஜெயமணி கண்டு ஆச்சரியமடைந்து, தான் பாடுவதை நிறுத்திவிட்டு அவனைநோக்கி, “வாருங்கள். மாமா! உட்காருங்கள்; எங்கே என் வார்த்தையை நீங்கள் மறந்துவிட்டீர்களோ என்று நான் எண்ணி வருத்தமுற்றேன்; கலைப்போஜனத்திற்கே நீங்கள் கட்டாயம் வருவீர்கள் என்று எண்ணினேன்; தாங்கள் வரவில்லை. அங்ஙனம் வராமையால் இப்போதேனும் வருவீர்களென்று திட்டமாக எண்ணினேன்; அப்படியும் பொழுதுபோகும் வரையில் வரவில்லை; அது

னல், இனி வருவீர்களோ! வரமாட்டீர்களோ! என்று சந்தேகம் கொண்டு மனவருத்தத்துடன் பாட உட்கார்ந்தேன். அம்மா சித்தி வீட்டிற்குப் போயிருக்கிறாள்; சீக்கிரம் வந்துவிடுவாள்; உட்காருங்கள்". என்று வீணையை வைத்துவிட்டு எழுந்திருக்க முயன்றாள்.

அதைக் கண்ட சாருகாசன், அவளை நோக்கி, "ஜெயமணி! நான் வந்தவுடன் பாட்டை ஏன் நிறுத்துகிறாய்? நான் அதைக் கேட்கலாகாதா? அதற்குத் தவம் செய்யவில்லையா? பாட்டை நிறுத்தாதே! இன்னும் இரண்டு க்ருதிகள் வாசித்துவிட்டுப் பின்னர் நிறுத்து". என்று கூறி ஓராசனத்திலமர்ந்தான். ஜெயமணியும் இரண்டு கிருதிகளை வாசித்துப் பின்னர் வீணையை வைத்துவிட்டுத் தந்தப் பதுமையைப்போல எழுந்து நின்றாள். சாருகாசன் அடங்காத புன்னகையுடனும், ஆநந்தத்துடனும் ஜெயமணியை நோக்கி, "ஜெயமணி! உனது பிறந்ததினக் கொண்டாட்டத்திற்காக நான் இந்தச் சொல்ப பொருள்களை உனக்குப் பரிசளிக்கின்றேன்; நீ அன்புடன் இவைகளை வாங்கிக்கொள்". என்று புஷ்பம் முதலிய எல்லாவற்றையும் அவள் கையிலளித்தான். அவள் சிரித்த வண்ணம், "மாமா! தங்களுடைய அன்பையே நான் பெருத்த சன்மானமாக எண்ணி இருக்கிறேன்;" அதைவிட இவைகள் சிறந்தவைகளாக எனக்குத்தோன்றவில்லை; எனினும் அந்த அன்பிற்கு கறிகுறியாகவே தாங்கள் இவற்றைக் கொடுப்பதால் நான் இவைகளைச் சிறந்தவைகளாகவே மதிக்கின்றேன்" என்று கூறிக் கொண்டே அவைகளை வாங்கி ஓர் மேஜைமீது வைத்து அவற்றோடு நின்ற புஷ்பத்தை எடுத்துக் கடவுளின் படத்திற்கு முதலில் சாத்திப் பின்னர் அதை எடுத்துத் தானணிந்துகொண்டு மீண்டும் அவனுக்கெதிரில் வந்து, "மாமா! எனது வந்தனத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்". என்று கூறி அவனுக்கு நமஸ்காரம் செய்தாள். சாருகாசன் வெகு மகிழ்ச்சியோடு ஜெயமணியைத் தூக்கி நிற்கச்செய்து அவளுடைய கரத்தைப் பற்றித் தான் அணங்குகொண்டு கொண்டிருந்த வைர மோதிரத்தை அவளுடைய அழகிய கையில் பூட்டினான்.

சென்னை வர்த்தமானி

ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது, சனி ஞாயிற்று வரும் தந்திகளோடு, அநேக அரிய விபசங்களும், அயல் நாட்பு சம்பவங்களும் அடங்கப்பெற்றது. மாணவர்களுக்கு இன்றியமைபாதது.

வருஷ சந்தா ரூ. 3-0-0. 6 மாதத்திற்கு ரூ. 1-12-0.

மானேஜர்,

அங்கப்பநாயகன் தெரு,

ஜி. டி. சென்னை.

“கிருஷிகன்”

6 மாதாந்த விவசாயப் பத்திரிகை.

பத்திரிகாசிரியர்கள்:—

(1) ராஜாபவதூர் ஜே. செல்வரங்கராஜு

பென்ஷண்ட் விவசாய டெப்ளூ டைரெக்டர்

(2) J. R. ரங்கராஜு

வருஷ சந்தா தபால் கூலி உள்பட ரூபாய் ஒன்றுதான்.

வெள்ளாரும் சுலபமாய் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய எளிய நடையில் கிருஷிகருக்கு அனுசூலமுண்டாகக் கூடிய வழிகளை எடுத்துக் காட்டுவதிலும், கிருஷிகருக்கு ஏற்படும் சந்தேகங்களை நிவர்த்திப்பதிலும் “கிருஷிகனு”க்குச் சமானமான பத்திரிகை கிடையவே கிடையாதென்பது நிச்சயம்.

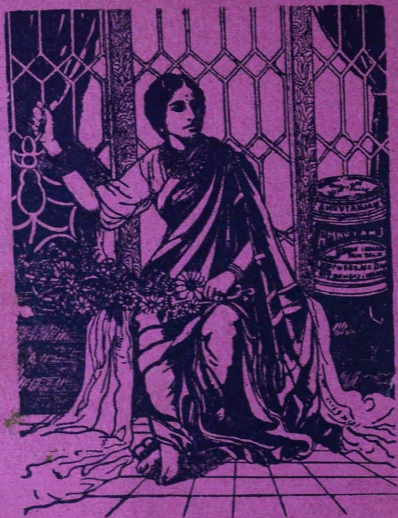
“கிருஷிகன்” பத்திரிகையானது சுயநலத்தைக் கருதாது விவசாய அபிவிருத்தியையும், அதன் மூலமாய் தேச சேஷமத்தையும் கருதி வெளிப்படுவதால் வருஷ சந்தா தபால் கூலி உள்பட ரூ. ஒன்று வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சி. பி. மூலமாய் அனுப்பினால் ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் கூலி சேர்த்து ரூ. 1-4-0 ஆகும். ஆகையால் உடனே ரூ. ஒன்று மணியார்டர் செய்து தங்கள் பேர்களைப் பதிவு செய்து பத்திரிகை பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

மானேஜர் “கிருஷிகன்” ஆபீஸ்,

“ஐக்கநாதபாக்” சைதாப்பேட்டை, சென்னை.

அமிர்தாஞ்சனம்

எல்லா நோய்களுக்கும் திவ்ய ஓளஷதம்

40 வருஷங்களாக

“ஜகன்மோகினி” யாய் விளங்குவது

எல்லாக் கடைகளிலும் கிடைக்கும்

எலை அணு பத்தி.

அமிர்தாஞ்சன் டிபோ,

7, தம்புச்செட்டி வீதி, சென்னை.